

Kč 14,40 / Sv. 010

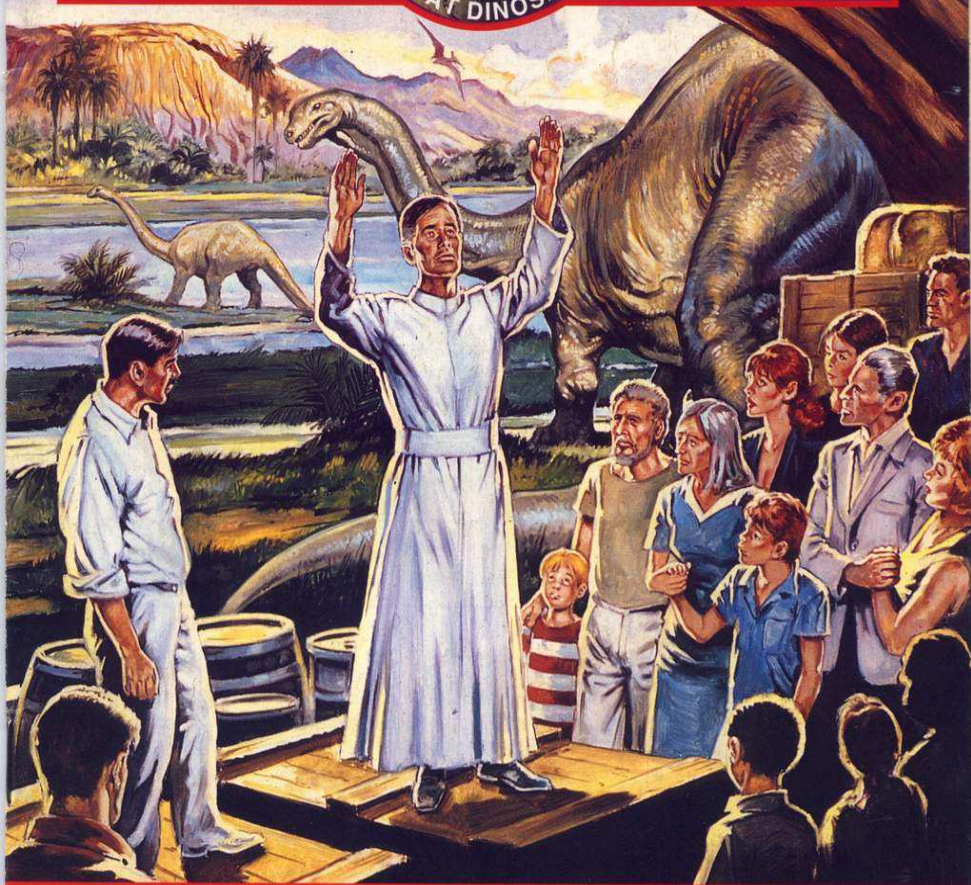
MOBA

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO

LAND

POUTNÍCI ČASEM

Frank Rehfeld

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 9-94

Jako obvykle přišla dívka do Bowlerova obchodu s potravinami v doprovodu svalnatého tmavovlasého vousáče. A jako vždy, když do krámu vešli, Nicku Pettymu se rozbušilo srdce.

Přepravka s mlékem, kterou právě nesl k chladicímu pultu, mu málem vypadla z ruky. Rychle ji postavil na zem, odhrnul si hnědé vlasy z obličeje a snažil se nasadit zářivý úsměv. Někteří jeho spolužáci během školních let tvrdili, že právě když se směje, je velice podobný Michaelu J. Foxovi, ale Nick sám o tom nebyl zrovna dvakrát přesvědčen.

„Ahoj,“ pozdravil, „zase ve městě?“

Byla to velice hloupá otázka, jak si uvědomil přesně ve chvíli, kdy ji vyslovil. Ale i na to už si takřka zvykl. Bylo mu už sice jedenaadvacet, ale ke krásným dívkám se choval vždycky poněkud nemotorně a nenapadlo ho nikdy nic originálního, co by mohl říci. Byl docela rád, když se neprojevil jako dokonalý trouba.

„To je snad vidět, ne?“ odsekla kousavě.

„No, to jo, samosebou, ale já myslel...“ Nick se zarazil dřív, než mu zase ujede něco hloupého. Ta mladá dívka ho pokaždé dokázala už jen svou přítomností docela vyvést z míry. Vypadala ovšem tak, jako by byla přímo stvořena k tomu vyvádět muže z míry.

Mohlo jí být zrovna jako jemu – kolem dvacítky – měla zlatavě plavé vlasy, které jí v dlouhých loknách spadaly až do půli zad. Její tváři dominovaly velice výrazné, stále poněkud posmutnělé modré oči, smyslná ústa a tupý nosík, který jí dodával zvláštního půvabu.

Postavou připomínala modelky Playboye a jiných časopisů. Na sobě měla jako obvykle jednoduché bavlněné šaty po kolena, potištěné květinovým vzorem.

Nick o ní nevěděl víc, než že se jmenuje Nicol, a že bydlí v malém sídle pár mil severně od Beatty. Už asi půl roku tam žilo kolem padesáti lidí v jednoduchých boudách, které si sami stloukli, nebo v obytných kontejnerech. Tvořili uzavřené společenství, v němž nestrpěli nikoho cizího. Vyhýbali se dokonce i letmým kontaktům s lidmi zvenčí. Samozřejmě o nich kolovaly nejrůznější zvěsti. Hovořilo se o komuně vydědenců, a s rukou na ústech se dokonce šeptalo o drogách a sexuálních orgiích. Nick těmhle povídačkám nevěřil, ale spousta jiných takováto podezření měla. V osadě jako Beatty, v níž žilo sotva šest set lidí, z nichž se během posledních týdnů a měsíců asi polovina

odstěhovala, se dost dalo na drby.

Dokonce ani policie nevěděla nic přesnějšího. Několikrát do oné komuny zavítala, ale nenašla žádné stopy svědčící o kriminálním chování – ať už jakéhokoliv druhu. Takže tam ty lidi nechali na pokoji, když navíc svou přítomností ani nikomu nevadili. Možná to byla jen nějaká sekta, nebo společenství věřících.

„Co jste myslel?“ Nicol na něj povzbudivě zamrkala.

„Ale nic,“ Nick nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Naštěstí tady nebyli žádní další zákazníci a majitel krámu, pan Blowers, kdesi vzadu ve sklepě rovnal bedny. „To je v pořádku.“

„Ne, to není,“ namítla Nicol vážně. „Bohužel toho všeobecně moc ve světě není v pořádku. Ozónové díry se zvětšují každým dnem. Vzduch a voda jsou den ze dne otrávenější. Tropické pralesy jsou takřka zničeny. Jednání lidí určuje chamtivost a necitelnost. A svět se řítí stále hlouběji do propasti. A vy řeknete, že je to v pořádku?“

„Tak jsem to nemyslel,“ bránil se Nick. Nezajímal se příliš o politiku, ekologické problémy a podobné věci a především o tom teď nechtěl s Nicol diskutovat. Proto rychle změnil téma. „Ty šaty, co máte na sobě...“

Odkašlal si. „Velice... vám... hm... sluší.“

„Díky.“ Nicol se usmála. Její průvodce jí položil ruku na rameno.

„Jsme tady na nákupu,“ řekl s nehybným pohledem. Podíval se chladně na Nicka, kterému připadalo, že se pod tím pohledem zmenšuje.

„Fajn, oukej?“ zamumlal. „Zákazníci většinou nemají nic proti, když s nimi prohodím pár slov. Chtěl jsem být zdvořilý.“

„Nezlobte se na Wedge. Není moc družný. Nikdy nebyl.“ Nicol se ještě jednou krátce pousmála, pak sáhla do tašky a vytáhla složený kousek papíru. „Tady je seznam věcí, které máme tenthle týden nakoupit.“

Nick se na papírek podíval. Všechno, co tam bylo napsáno, měli na skladě. Příslušníci sekty neměli nikdy žádná zvláštní přání. Pouze množství, které nakupovali, bylo zpočátku dost velkým problémem, a to zejména potraviny, které měly vystačit pro těch zhruba padesát lidí na celý týden. Protože Nicol nebo někdo jiný z osady přicházeli většinou v pátek a kupovali pokaždé přibližně totéž, pan Blowers se na to zařídil a včas obstaral větší množství zásob.

Jinak ale tady v Beatty nebylo ani památky po turistech, kteří už asi dva a půl roku zaplavovali téměř každé větší sídlo poblíž DINOLANDU. Zpočátku přicházeli i do Beatty. Někteří z domácích tady pronajímali pokoje nebo přebudovali své domky na penziony, ale velký nápor se nekonal.

Bylo to především tím, že Beatty leželo k DINOLANDU příliš blízko.

V ostatních městech si velké turistické kanceláře a hotelové koncerny pospíšily a ve velmi krátké době tam vyrostly spousty hotelů. Jenže v Beatty tomu tak nebylo. Hned od počátku se počítalo s tím, že toto místo už brzy pohltní časový skok, takže se nevyplatilo sem investovat.

Zpočátku to byla i pro Nicka senzace, když se najednou ve dne z ničeho nic objevil uprostřed Nevadské pouště kus pravěké džungle se všemi zvířaty, která v ní žila. Poprvé bylo možné vidět živé dinosaury – snad až z příliš těsné blízkosti. Ačkoliv armáda oblast uzavřela, bylo v chaosu prvních hodin a dní mnoho mrtvých.

Nikdo nebyl na útok pravěkých gigantů připraven. A dinosauri samosebou nezůstali jen v lese. Někteří z nich pronikli dokonce až k předměstím Las Vegas a šířili tam zkázu. Také v Beatty došlo k občasným incidentům s návštěvníky z doby křídové, ale proběhly celkem hladce.

Nejhorší ovšem bylo, že onen časový skok – o němž se už přeslechlo, že ho vyvolal nezdařený vojenský experiment – nezůstal ojedinělou záležitostí. Během krátké doby došlo k dalším skokům a každý z nich byl silnější, než ten předchozí. Vrcholem všeho bylo zmizení celého Las Vegas do minulosti. Ačkoliv se mnozí politikové a vysocí činitelé armády snažili všechno zlehčit, bylo město překotně evakuováno – a to právě včas.

Tam, kde byla dříve metropole hazardních her, rozprostírala se teď bujná pravěká džungle. Město samo se ocitlo i s lidmi, kteří se tam v okamžiku časového skoku zdržovali, v minulosti vzdálené sto dvacet milionů let. I to byl fakt, který byl zjištěn až později. Od samého počátku se sice doufalo, že to, co bylo pohlceno časovým skokem, nebylo současně definitivně zničeno, ale skutečné důkazy, že šlo o časovou smyčku, existovaly teprve několik měsíců.

Nick Petty už naskládal většinu z požadovaných věcí do kouta

vedle dveří a začal je urovnávat do dodávky, kterou sem Nicol a její společník přijeli. Jako vždy to byly jen základní potraviny. Žádné pochoutky osadníci nekupovali. Ani kávu, čaj, cukr, alkohol nebo něco podobného.

S námahou nahodil do dodávky pytle s moukou a zrním a další věci... Wedge stál, díval se na něj a ani nehnul prstem, i když byl jistě o mnoho silnější než Nick. Nakonec Nick přitáhl k vozu ještě pár lopat, rýčů a motyk a naložil je dovnitř.

Mezitím občas vrhl pohled na Nicol, která ho však ignorovala.

„Tak, a je to všechno,“ řekl konečně.

„Nezapomeňte na slevu,“ připomněla mu Nicol.

„Bez starostí. Deset procent, jak bylo dohodnuto.“ Zatímco Nick se pustil do počítání, Wedge vyšel z krámu, aby zkontroloval, zda je v dodávce všechno naloženo pořádně. Nick využil příležitosti prohodit s Nicol pár slov.

„Jak se vlastně tam u vás žije?“

„Je to krásné,“ odpověděla. „Ale nic samosebou není dokonalé. Je to... přechod.“

„Přechod kam?“

„Svět se řítí do záhuby, blíží se ke svému zániku, jenže na troskách starého vznikne nový,“ odpověděla dívka tajuplně. „Sám Bůh nám poslal znamení, aby nám ukázal cestu.“

„Já tomu vůbec nerozumím.“ Nick svraštil čelo. Zřejmě je správná ta teorie o náboženské sektě.

„Jak to tam venku může vydržet dívka jako vy? Copak si nikdy nikam nevyrazíte? Zatancovat si a tak?“

„To je všechno jen povrchní zábava,“ odpověděla. „Jen ti, kteří dokážou vidět a nevystavují se neúčinným rozptylováním slepotě, najdou cestu do zaslíbené země. Veliký den už se blíží.“

„Blíží se nový časový skok,“ konstatoval Nick. „Za pár týdnů nebo nejdéle měsíců bude pohlceno i Beatty. Spousta obyvatel už se odstěhovala a brzy budou evakuovat i nás ostatní. I vy pak budete muset opustit tu svou osadu.“

„Zatím ještě ne.“

„To ne, jenže vy pořád nakupujete osivo a nářadí pro obdělávání půdy. Nevím, jestli se vám vyplatí tam něco pěstovat. K usazení jste si nevybrali zrovna nejvhodnější místo.“

„Odejdem, až uzraje čas,“ prohlásila Nicol. „A to místo je...“

Náhle se zarazila, když do krámu vešel Wedge. To Nicka utvrdilo v podezření, že tenhle svalovec není pomocníkem, ale spíše dohlížitelem, který má zabránit, aby dívka nenavázala nějaké kontakty a něco nevyžvanila.

V tomhle případě ovšem neodvedl příliš dobrou práci. Ještě nikdy za poslední měsíce toho Nicol nenapovídala při nakupování tolik. A možná si toho ani nebyla vědoma, ale prozradila dost. Podle toho, jak nemožně se vůči ní Nick choval, ho zřejmě považovala za zdejšího troubu, který z jejích řečí stejně nebude nijak moudrý. Jenže v tom se mýlila. Nevěděl sice přesně, co konkrétního znamenají ty její řeči o přechodu a zaslíbené zemi, ale přece jen se od ní dozvěděl, že ti lidé tam nejsou jen obyčejní lidé, co už mají všeho dost a chtějí se navrátit k přírodnímu způsobu života. Ta skupina byla skutečné náboženskou sektou a zřejmě dost bigotní. Žádná dívka kolem dvacítky by se bez násilí anebo drog nedala přinutit nebo nějak svést k tomu, aby se stala zastánkyní tak krutých náboženských představ. Alespoň ne dívka, která vypadala tak hezky a byla tak inteligentní jako Nicol. Ta neměla důvod utíkat se z komplexu méněcennosti do nějakého náboženského blouznění.

Nick se snažil, aby na něm nebylo nic z těchto jeho úvah znát. Pečlivě napsal účet a zavolal pak pana Blowerse, který trval na tom, že všechno ještě jednou pokaždé zkontroluje a osobně vyinkasuje peníze. Bylo to přece jen přes tisíc dolarů.

Nicol zaplatila jako obvykle hotově a hned nato se rozloučila.

Nick se za ní zasněně díval, dokud se neposadila vedle řidiče dodávky a auto mu nezmizelo z očí.

Její slova vzbudila Nickův zájem. Byl rozhodnut zjistit něco víc o té podivné sektě, v jejíchž spárech se dívka ocitla.

Celý ten vývoj se profesoru Carlu Schneiderovi ani trochu nezamlouval.

Byl považován za skvělého vědce a byl duchovním otcem projek-

tu Laurin, který měl vyvinout ochranný štít, jenž by učinil neviditelným vše, co by se pod ním nacházelo. Unáhleností tehdejšího vojenského velitele byl však pokus zmařen, a nejen to. Vyvolal trhlinu v čase a v prostoru.

Veškeré naděje, že by se ony časové skoky daly zastavit a dosud uskutečněné změny v čase by bylo možné vrátit zpět, se upínaly ke Schneiderovi. Všechno, co souviselo s bezpečností v DINOLANDU, sice i nadále podléhalo armádě, ale profesor byl jmenován vědeckým vedoucím celého projektu. Jako takový měl sice kdysi mnohem větší slovo než všichni generálové, jenže ty časy už byly pryč.

V posledních měsících měl stále více dojem, že byl degradován na pouhého statistu. Už ho nebylo zapotřebí pro probádání pravěké fauny a flóry v DINOLANDU. V dinosaurech a vůbec v paleontologii se vyznal stejně jako každý průměrný člověk. To byla doména profesora Sondstrupa a hlavní paleontolog také plnil svou úlohu výborně. Schneider mu do oblasti jeho výzkumu mluvil od samého počátku co nejméně.

Mnohem horší byl pro Schneidera dojem, že vojáci a politikové stále častěji rozhodovali proti jeho vůli a mnohdy ani nedbali na jeho radu.

Během dvou let si všichni na DINOLAND zvykli a od té doby, co bylo jisto, že lidé v minulosti žijí a našla se cesta, jak s nimi prostřednictvím časových skoků navázat kontakt, zdálo se, že už není takový zájem, navrátit vše zpět do původního stavu.

Naopak. Šílenci posedlí mocí jako generál Pounder, zřejmě našli v současném stavu zalíbení. Poté, co byly zatlačeny do zapomnění hrůzy počátečních chvil, viděli tihle blázni už jen výhody onoho neštěstí a začali spřádat sny o moci a domýšlet si, co všechno by se tím dalo ještě uskutečnit.

Vojenská základna v pravěku by byla přece dobrým začátkem na cestě k absolutní vojenské převaze nad kteroukoliv cizí mocností. Jenže tahle převaha by byla dokonalá teprve tehdy, až by měli možnost ocitnout se nejen v jedné stanovené epoše, ale kdyby mohli cestovat v čase podle libosti.

Ani přitom nebylo potřeba přímo zasahovat do struktury času, která v sobě skrývala nebezpečí paradoxon. Existovaly docela jiné možnosti.

Generál Pounder a ostatní už zřejmě snili o tom, že se přesunou několik století, případně i tisíciletí, do minulosti, aby ukryli v Moskvě, Pekingu, Bagdádu a jiných městech atomové bomby nebo kontejnery s jedovatým plynem a využili jich pak při krizových situacích jako prostředků nátlaku.

Nebo například ekonomičtí experti vypočetli, kolik peněz mají kdy a ve které bance uložit, aby při stávajících úrocích dokázali vyrovnat americký finanční deficit. Hlupáci číhali všude, a profesor Schneider věděl, že jim v jejich bláznivých úvahách jen stojí v cestě. Vždy uvažoval trochu svérázně, a to se projevovalo už v jeho zevnějšku. S dlouhými vlasy, které měl v týle svázané do culíku – měl je už na čele značně prořídlé a prošedivělé, stejně jako plnovous – vypadal spíš jako pozůstatek z éry hippies než jako uznávaný vědec.

Lidem od armády ovšem vadilo víc to, že od samého začátku nechal nikoho na pochybách o tom, že další manipulaci s časem považuje za příliš nebezpečnou, a tudíž nezodpovědnou. Z toho důvodu také kategoricky odmítl provádět jakékoliv další pokusy v tomto směru. Vývoj jakéhosi stroje času, který snad jiní považovali za úžasný sen, byl pro něj hroznou představou, která by mohla uvrhnout svět snadno do zkázy. Dosud se ani nepodařilo zabránit dalším časovým skokům.

A pokud se to skutečně jednou nepodaří, pak se zcela vymění přítomnost s pravěkem – a to může mít důsledky, které dosud nikdo ani přibližně nedokázal odhadnout.

Ale takové nebezpečí samozřejmě neodradilo teoretické strategy, kteří už při závodech ve zbrojení vypočítávali, kdo by kolikrát dokázal zničit Zemi, a vydávali miliardy dolarů jen za statistickou převahu na papíře.

Schneider si už byl téměř jist, že za jeho zády v některých dalších výzkumných střediscích pracovali už dávno jiní vědci na vyhodnocování a pokračování jeho pokusů. Mnozí vědci byli stejně posedlí kariérou a touhou po slávě jako vojáci a politikové, že byli schopni takový úkol přijmout. Viděli jen perspektivu toho, co se dá provést, aniž by se jedinkrát zamysleli nad důsledky. Nebo neměli vůbec žádné zábrany a i přes tyto úvahy pokračovali ve své práci dál. Genetika byla jen jedním z mnoha příkladů takového postoje, nepoznamenaného ani náznakem morálních pochybností.

Aniž by zvedl nohy z okraje svého psacího stolu, vzhledl Schneider, když se otevřely dveře a do kanceláře se vřítel jeden z jeho asistentů se stohem potišťených přehledů z počítače. Neobtěžoval se ani zaklepat. Obličej měl velmi vážný a vyjadřoval obavy, které Schneidera ihned znepokojily. Muselo se stát něco významného, a nezdálo se, že by to bylo příjemné.

„Co se děje?“ zeptal se Schneider stroze.

„Vyhodnotili jsme výpočty časových skoků pro nejbližší období,“ řekl mladík a podal Schneiderovi počítačové sestavy. „Podívejte se na to sám.“

Profesor Schneider přelétl údaje a pak doslova ucítil, jak bledne. „Bože můj,“ zamumlal a vyskočil.

Nick Petty si nebyl jist, jestli dělá správně, ale nemohl jednat jinak.

Cit pro odpovědnost, odvaha nebo jen prostě zvědavost – sám nevěděl, co bylo hlavním důvodem jeho jednání. Možná kombinace všeho toho umocněná ještě značnou dávkou zamilovanosti.

Nick zašel na policii a vyprávěl tam – přičemž vše doplnil několika svými vlastními interpretacemi – vše, co slyšel od Nicol. Doufal, že si policie vezme ty osadníky do parády, jakmile vyjde najevo, že je to sekta náboženských fanatiků. Jenže tato naděje se nesplnila. Namísto toho mu řekli, že ani při dřívějších šetřeních nebyly zjištěny žádné stopy poukazující na kriminální aktivity či cíle. Vždyť přece není zakázáno mít náboženské přesvědčení o brzkém konci světa a o spáse vyvolených. Tento prvek by bylo konečně možno nalézt u všech velkých a uznávaných náboženství. S tím se ovšem Nick nespokojil. Byl přesvědčen o tom, že s touto zvláštní minisektou není něco v pořádku. Proč jinak by směla Nicol do Beatty vždy jen v doprovodu nějakého dohlížeče. Většina z ostatních příslušníků sekty z malého sídliště neodcházela prakticky nikdy, a i to bylo podivné. Každá sekta se přece pokouší sdělit své učení dalším a obrátit je rovněž na svou víru. Ovšem v tomhle případě se tak nedělo, a i to bylo Nickovi podezřelé.

Rozhodl se, že zjistí víc ze zákulisí té sekty, jenže to může udělat jen tehdy, pokud si o ní sám na místě udělá obrázek.

Krátce po setmění toho večera vyrazil a vydal se na cestu k osadě. V bezpečné vzdálenosti zaparkoval auto a pokračoval dál pěšky. Kolem krku měl zavěšený silný dalekohled.

Aby ho nezpozorovali už z dálky, měl na sobě tmavý oděv. V nenápadném přiblížení k osadě mu napomáhal i kopcovitý terén. Poušť zde byla podstatně skalnatější, ale zato už ne tak vyprahlá jako ta před časovým skokem, několik mil východněji. Vždy tady bylo trochu přirozené vegetace, dokonce dost k tomu, aby se tady dala obdělávat půda, a v posledních letech od té doby, co se DINOLAND stále více blížil směrem ke vsi, bylo podnebí dokonce ještě lepší. S džunglí se sem z pravěku dostaly obrovské podzemní rezervoáry vody a prales také způsobil, že deště byly mnohem častější než dříve.

O to bolestněji si Nick uvědomil, že to všechno zakrátko pomine. V Beatty se narodil a strávil zde celý svůj dosavadní život, jenže už brzy odtud bude muset odejít. Výběžky džungle už byly necelé tři míle od vsi. Nepotrvá to dlouho a vesnice se ocitne v minulosti.

Zapudil tu myšlenku. Ještě to nedošlo až tak daleko, a to, co momentálně plánuje, je možná mnohem závažnější a nebezpečnější.

Bez problémů se Nick Petty dostal až ke skalní skupince na vrcholku jednoho z kopců, odkud mohl přehlédnout celou osadu bez toho, aby ho odtamtud zpozorovali.

Uprostřed malé vísky se tyčila větší budova ze dřeva a kamení. Zřejmě to byl kostel nebo jakési společenské středisko. Kolem ní byly seskupeny obytné přívěsy a kontejnery, karavany, nebo i jednoduché chatrče, v nichž bydleli příslušníci sekty. Většina z příbytků byla osvětlená. Tu a tam si lidé založili malé zahrádky.

Nickovi se právě na tomhle pohledu cosi nezamlouvalo, jenže trvalo nějakou dobu, než přišel na to, co.

Při každé návštěvě v obchodě pana Bowlerse nakupovali příslušníci sekty osivo nejružnějších druhů. Oves, žito, pšenici, kukuřici, slunečnicová a ještě další semena, mimo jiné i všemožné druhy zeleniny a dokonce i rýži, které se zde vůbec nedařilo, protože tady bylo příliš sucho. Utráceli za osivo stovky dolarů.

Nedalo se však zjistit, zda s ním něco dělali. Malé zahrádky sloužily doposud převážně jen k pěstování okrasných rostlin a bylo v nich

jen pár kytek.

O jakékoliv jiné formě zemědělství se tady nedalo hovořit, ačkoliv právě teď byla ta nejvhodnější doba k setí.

Pole mohla být samosebou založena docela jinde, když se navíc přece počítalo s tím, že toto území bude v dohledné době pohlceno časovým skokem. Ale proč ti lidé tedy nezřídili svou osadu také přímo vedle tohoto místa? Čím déle Nick o všem uvažoval, tím více otázek a problémů ho napadalo.

Tohoto večera chtěl najít příslušné odpovědi.

Nick se opřel loktem o skálu, přiložil si dalekohled k očím a zaostřil, až viděl naprosto jasně. Nic mimořádně pozoruhodného však nespatriil. I když nečekal, že by mu již několik vteřin pozorování mohlo vysvětlit, co konkrétně za počínáním té sekty vězí, byl přece jen trochu zklamán tím, jak se v osadě všechno zdálo normální.

Připomínalo to něco mezi zahrádkářskou kolonií a kempinkem. Lidé z příbytků vycházeli, nebo do nich vcházeli, postávali v hloučcích a bavili se, někteří seděli ve svitu lamp v zahrádkách. Celá vesnička působila klidným a uvolněným dojmem: nic nenasvědčovalo jakékoliv formě násilí, útlaku nebo něčeho podobného.

Nick čtvrt hodinku dřepěl na kopci a pozoroval osadu, než konečně objevil Nicol. Vyšla z obzvlášť velkého karavanu vedle budovy podobající se kostelu. Vypadalo to, že je dobře naladěná – na tváři jí pohrával úsměv. Přivětivě pozdravila dvě dívky, které prošly kolem ní, prohodila s nimi pár slov a loudala se dál. Pak zmizela v kostele.

Přidávalo se k ní stále více lidí. Během několika minut se v kostele shromáždili téměř všichni příslušníci sekty.

Nick se podíval na své náramkové hodinky. Bylo přesně jedenáct. Zřejmě se tam konalo něco jako bohoslužba.

Několik minut uvažoval, co má udělat. Všechno hovořilo pro to, že se mýlil. Co čekal? Že se stane hrdinou, který sám odhalí nebezpečné praktiky záhadné sekty a že vyrve Nicol ze spárů bezohledných fanatiků?

K smíchu.

Nebylo to nic jiného, než jen jeho zbožné přání, které ovšem velmi souviselo s Nicol. Nick potají doufal, že ji tady drží násilím.

Nedalo se mu zaslívat, když doufal, že těm náboženským nesmyslům, které mu navykládala odpoledne, a možná ještě spouště

dalších věcí, o kterých se ani nezmínila, Nicol nevěří – byl do ní přece zblázněný.

Právě proto se také rozhodl, že se jen tak nevzdá a že se nespokojí s tím, co tady spatřil. Musí jít do té osady, aby si udělal jasno. A pokud se všichni příslušníci sekty právě zdržují v kostele, je to ta nejpríhodnější chvíle.

Nick se prudce vztyčil ze svého úkrytu a spěchal z kopce k táboru. Musel si pospíšet, protože netušil, jak dlouho ona bohoslužba či shromáždění potrvá.

Nervy měl napjaté k prasknutí. Nebyl to jen strach z odhalení, ale i další faktory. Mimo jiné i strach z DINOLANDU, který začínal necelé dvě míle odtud. Nickovi se dokonce zdálo, že slyší z dálky řev dinosaurů, jenže to byl patrně jen přelud. Byl tady plot a různá zařízení, která měla dinosaurům zabránit v tom, aby se dostali do pouště. K těmto zátarasům přiléhalo asi půl míle široké bezpečnostní pásmo, které obklopovalo džungli a bylo prohlášeno za uzavřený vojenský prostor. Nebezpečí se ovšem přesto nedalo vyloučit. Žádnému z rozružených dinosaurích gigantů se nedalo v útěku do pouště zabránit jinak než silou těžkých zbraní. V tomto smyslu bylo Beatty ohroženo už pořádně dlouho – a což teprve osada, která ležela v DINOLANDU ještě blíž.

Všude byl klid. Nick se bez problémů dostal až k prvním obytným kontejnerům a propířil se mezi nimi. Napadlo ho, jestli nemá některé z nich otevřít a nahlédnout dovnitř, ale přirozený respekt vůči soukromí a majetku mu v tom zabránil.

To se změnilo, když dospěl ke karavanu, z něhož předtím vyšla Nicol. Nickova zvědavost byla větší než vše ostatní. Neodolal pokušení zmáčknout kliku a otevřít dveře. Uvnitř byla tma. Nenašel ani hned vypínač, takže se po krátkém zaváhání vzdal dalšího hledání a dveře zase zavřel.

Z budovy kostela bylo slyšet hlasy. Nick se připlížil k objektu a na pár vteřin se zastavil pod jedním z oken. Pak se napřímil a nahlédl dovnitř.

Pohyb však nedokončil. Trhl sebou a vzápětí nato strnul, protože ucítil v zádech cosi tvrdého a tenkého.

„Radím ti, abys nedělal hlouposti, ty čmuchale!“ zaslechl čísi hlas těsně u ucha.

„Lituji, pane, ale dovnitř nemůžete,“ trvala na svém sekretářka. „Generál Pounder mi dal jednoznačné instrukce. V žádném případě si nepřeje být vyrušován.“

Vrhla pohled na dva muže v uniformách, kteří seděli v rohu velkého předpokoje. Ti se zvedli a postavili se před dveře do sálu, aby zabránili jakémukoliv pokusu vniknout dovnitř.

Profesor Schneider se zhluboka nadechl. Ještě před několika měsíci by bylo nemyslitelné, aby svolali plánovací konferenci bez toho, aniž by ho vyrozuměli. Ale to, že ho z ní chtějí doslova vyloučit, to už bylo trochu příliš. Počítal s tím, že jednoznačné instrukce generála Poundera se netýkaly všeobecně jakéhokoli vyrušování, nýbrž zcela konkrétně jej – Schneidera.

„Jak dlouho ještě ta konference potrvá?“

„To nevím. Ale jakmile skončí, ráda vyřídím generálu Pounderovi, že jste ho sháněl. A teď mě, prosím, omluvte, mám práci.“

Demonstrativně se otočila ke svému počítači, ale Schneider se nevzdával.

„Tak teď mě dobře poslouvejte, zlato,“ řekl. Hovořil tiše, ale s takovým důrazem, že na něho mladá žena opět pohlédla. Schneider z duše nenáviděl, když se k němu dvacetileté sekretářky chovaly jako k obtížnému prosebníkovi. „Stále ještě jsem vědecký vedoucí tohoto projektu, ale o to teď nejde. Mám tady informace, na nichž záleží životy spousty lidí. A jestli nebudu moci okamžitě mluvit s Pounderem, nastane peklo, to vám říkám.“

„Ale já...“ sekretářka viditelně zjihla, jenže Schneider ji ani nenechal domluvit.

„Jde o informace, které souvisejí bezprostředně s bezpečností DINOLANDU,“ pokračoval. „Jestli mě okamžitě nepustíte k Pounderovi, zavolám osobně generální štáb ve Washingtonu a řeknu jim, aby neprodleně učinili potřebná opatření. A jestli se mě zeptají, proč to neudělá generál Pounder, řeknu po pravdě, že je momentálně příliš zaneprázdněn, než aby se staral o DINOLAND. Pak ať si svým nadří-

zeným sám vysvětluje, co tady na téhle konferenci musel řešit tak vedle důležitého. No tak?“

„Počkejte, prosím okamžik, pane profesore,“ zamumlala rozpačitě. „Vyřídím generálu Pounderovi, že s ním chcete hovořit.“

„Buďte tak laskavá.“ Schneider sledoval, jak prošla kolem obou vojáků do konferenčního sálu. Ani ne za minutu se objevila spolu s Pounderem. Čtyřhvězdičkový generál se sklonem k otýlosti funěl jak lokomotiva. Tvář měl celou brunátnou, jak už to u lidí s cholerickými sklony bývá, když se rozčilují. Oči mu jiskřily vztekem.

„Můžete mi vysvětlit, co ten týjatr znamená, Schneidere?“ vybafl. „Co vás to napadá, nechat mě vyvolat uprostřed důležité tajné konference?“

„Hned, jakmile mi vysvětlíte, proč jsem k takové konferenci nebyl jako vědecký šéf DINOLANDU přizván já,“ odvětil Schneider. „Ale o tom si můžeme popovídat později. Teď mám něco důležitějšího.“ Vrazil Pounderovi do ruky stoh počítačových přehledů. „Tohle jsou výpočty o časových skocích, které je možno očekávat v nejbližších dnech. Podívejte se zvlášť na ten druhý.“

Pounder se jen letmo podíval na listy papíru a rozzlobeně zavrtěl hlavou. „Víte přece moc dobře, že těmhle vzorcům ani za mák nerozumím. Byl byste tak laskav a vysvětlil mi srozumitelnými slovy, co to všechno znamená?“

„Střed západního okraje DINOLANDU,“ odvětil Schneider. „Dost značné anomálie v časových skocích v minulých pěti šesti týdnech. Jeden předpovězený časový skok vůbec nenastal a tři další byly mnohem slabší, než jsme vypočetli. Ve všech třech případech bylo postiženo jen několik čtverečních metrů.“

„No a?“ Pounder svažtil nechápavě čelo. „Je přece známo, že ty výpočty jsou založeny pouze na přibližných hodnotách. Malé nepřesnosti nejsou nikdy vyloučeny – to víte lépe než já.“

„Nehovořím o malých nepřesnostech, ale o tom, že v téhle oblasti cosi časové skoky zcela narušilo,“ rozožnil se Schneider. „Nejhorší na tom všem ale je, že ty obrovské energie, které se mohly při miniskocích uvolnit, se někde nahromadily. Zítra kolem poledne dojde v této oblasti k obrovskému skoku. Předběžně se dá říci, že se najednou ocitne v minulosti téměř stovka čtverečních mil.“

„Sto čtverečních mil?“ zopakoval Pounder zděšeně. „To by bylo

deset mil na délku a právě tolik na šířku.“

„Ted’ už jistě chápete, proč jsem s vámi bezpodmínečně chtěl mluvit. Postihne to celou jednu obec.“ Schneider položil nahoru poslední list. Byla na něm mapa postiženého území. Červený kruh označoval předpokládanou oblast skoku.

„Beatty,“ zamumlal generál, „a s ním i dálnice 95. Poslední rozumné spojení odtud na sever. Všechny ostatní trasy jsou obrovskou zajížd’kou.“ Krátce se odmlčel. „Jste si jist, že se počítací nezmýlil?“

„Naprosto,“ potvrdil Schneider. „Všechny údaje byly několikrát zkontrolovány. Musíme okamžitě začít s evakuací Beatty.“

Pounder přikývl. „Na tak ohromnou oblast to není zrovna snadný úkol.“ Otočil se k sekretářce. „Vyříd’te jim, prosím vás, uvnitř, že konference se zatím odkládá. Musím teď velmi nutně pryč. Pojd’te, profesore, máme spoustu práce.“

Nick toho muže předtím ještě nikdy neviděl, a přesto hned od první chvíle věděl, že je to hlava sekty. Neznámý stál ve středu ostatních lidí uvnitř velké budovy a bylo v něm cosi, co téměř magicky přitahovalo Nickův pohled. Možná to bylo to, co se všeobecně označuje jako charisma – jistý druh aury, který toho muže obklopoval, a i když byla tato svatozář neviditelná, přece jen ji bylo cítit.

Ve velké místnosti se shromáždilo na padesát lidí – muži a ženy a dokonce i několik dětí, z nichž nejmenšímu mohlo být sotva pět let. Jediným zařízením místnosti byly stoly a lavice.

Nick se zapotácel, když ho kdosi strčil do zad – zamířil rovnou k neznámému.

„Přistihl jsem ho, jak venku špehoval,“ řekla hlídka, která ho našla. „Plížil se kolem domu a zrovna chtěl nakouknout dovnitř.“

Nick se zastavil několik kroků před vůdcem sekty a důkladněji si ho prohlížel; věk, který bylo možné jen stěží odhadnout – tak něco mezi čtyřicítkou a šedesátkou, štíhlý, téměř hubený, s krátkými, tmavě šedými vlasy. Nejpozoruhodnější byly oči ve vyschlé tváři s vpadlými skráněmi. Vězely hluboko, ale jako by v nich planul vnitřní žár.

Byly to oči starého muže, který viděl věci, o nichž se ostatním ani nezdálo. Jejich pohled jako by Nicka provrtával a pronikal mu až do nejhlubšího nitra duše a dokázal v ní číst jako v otevřené knize.

„Kdo jsi a proč jsi přišel?“ zeptal se muž. Jeho hlas zněl mírně a současně silně. Zlomil poněkud pouto, jímž Nicka spoutal jeho pohled. S námahou poněkud sklonil hlavu na stranu, aby nebyl vystaven přímému pohledu neznámého. V hlavě se mu vše točilo, myšlenky mu prudce vířily. I kdyby chtěl, odpovědět by nedokázal.

„Já ho znám,“ promluvila místo něho Nicol. „Pracuje v Beatty v malém krámkě, kam chodíváme nakupovat. Viděla jsem ho tam dnes dopoledne.“

Muž se opět obrátil k Nickovi.

„A proč tady slídíš? Co tu chceš?“

„Já... já jsem... chtěl jsem jenom...“ začal koktat Nick a pak zmlkl. Členové sekty se shromáždili kolem, a i když jejich pohledy nebyly tak pronikavé, jako oči muže před ním, přece jen mu z nich nebylo dvakrát příjemně. Nicka zachvátil panický strach. Žaludek se mu stáhl a hrud' jako by mu sevřela ocelová obruč a znemožňovala mu nadechnout se.

Podivné bylo, že z těch lidí kolem něj nevycházela přímo nějaká nenávisť či nepřátelství. Spíš si ho zvědavě a zkoumavě prohlíželi.

„Jmenuji se Hesekiel,“ pokračoval muž. „Nemusíš mít strach, nic ti neuděláme. Věř mi, jsme mírumilovní lidé, ale chápeš, že se nám nelíbí, když se někdo připlíží do naší osady a slídí tady. Takže, cos tu chtěl?“

„Já jsem chtěl...“ Nick polkl. Každé slovo ho stálo nezměrné úsilí. Měl pocit, že Hesekielův pohled se mu zabodává do hlavy jako rozžhavený drát. „Chtěl jsem... jen vidět, co tady... děláte,“ vysoukal ze sebe. „Byl jsem zvědavý... co jste za sektu.“

„Sektu?“ na chvíli zazněl v Hesekielově hlase výhružný podtón, ale vzápětí zase zmizel. „To není zrovna správné označení,“ prohlásil. „Jistě, máme svou víru, ale nejsme sekta. Spíše se považujeme za poutníky. Copak Izraelité byli sektou, když je odvedl Mojžíš do zaslíbené země?“

Bylo to už podruhé během několika hodin, co Nick zaslechl tato slova. „Zaslíbená země?“ zarazil se. „Co to má znamenat?“

„Později,“ řekl vyhýbavě Hesekiel. „Řekni nám, cos viděl.“

Ta otázka, především však nuceně ledabylý tón, jímž byla položena, a ve skutečnosti skrývala maximální napětí, byla pro Nicka dalším důkazem, že to všechno zdaleka není tak jednoduché, jak mu to zpočátku připadalo. Členové sekty – nebo poutníci, jak se sami označovali – něco skrývají. O tom byl teď skálopevně přesvědčen.

„No?“ naléhal Hesekiel, když nedostal odpověď. „Vnikl jsi sem protiprávně. Mohli bychom tě udat, ale můžeme se pokusit celou tu věc vyřídit spolu, pokud nebudeš tvrdohlavý.“

„Neudělal jsem nic nezákonného,“ tvrdil Nick v náhlém návalu vzdoru. „Vždyť nikde není zakázáno procházet se ulicemi jakékoliv vsi nebo obce.“

„Jak myslíš.“ Vypadalo to, že se Hesekielova tvář zachmuřila, jako by po ní přelétl stín. Jeho hlas zněl náhle ostře. „Uvidíme, jestli...“

Z rohu velké místnosti se ozvalo zaklepání a Hesekiel rázem zmlkl. Vypadalo to, jako by někdo bouchal do dřeva. Nick bezděky otočil hlavu a pohlédl do kouta, jenže ten byl naprosto prázdný. Za dvě tři vteřiny se ovšem pohnula podlaha a pak si Nick všiml, že nahoru se nadzvedává dřevěný poklop. V jeho otvoru se objevil Wedge, s nímž byla Nicol odpoledne v Beatty.

„Naskládal jsi všechny zásoby do sklepa?“ zeptal se Hesekiel.

Jeho pokus, odpoutat Nickovu pozornost od onoho dění, by se možná zdařil, kdyby byl Wedge snad jen o trochu inteligentnější nebo kdyby alespoň zareagoval rychleji. Místo toho několik vteřin zmateně zíral na vůdce sekty, než sjel pohledem k Nickovi a ve tváři se mu objevil výraz náhlého pochopení.

„No jo, samozřejmě,“ ujistil chvatně s takovým důrazem, že Nick rázem přestal pochybovat, že ten poklop je čímsi velice důležitý. „Už tam skoro není místo. Měli bychom příště nakupovat trochu méně.“

„Kdyby se to vyplatilo, postavili bychom tady ještě jeden menší sklad,“ obrátil se Hesekiel k Nickovi. „Zatím nám jako sklad slouží jen tenhle sklípek. Není vůbec snadné tam všechno nacpat. Ale protože odtud stejně budeme muset brzy pryč, nestojí to už za to.“

Nick jen mlčky přikývl. Nebylo třeba zvláštního důvtipu, aby pochopil, že je to lež. A zřejmě to došlo i Hesekielovi, protože na mladíka několik vteřin hleděl a pak skoro smutně zavrtil hlavou.

„Nevypadáš na hlupáka,“ řekl. „Asi nemá smysl, abychom ti tady něco nalhávali. Škoda, nechtěl jsem, aby to došlo tak daleko, ale za

takových okolností nám nezbyvá nic jiného, než abychom si tě nechali u sebe.“

Nick ucouvl dozadu, ale za ruce ho okamžitě chmatli dva svalnatí chlapi.

„To... přece nemůžete!“ vyrazil. „Nemůžete mě tady držet proti mé vůli!“

„Bude to jen pár dní,“ odvětil Hesekiel. Hlas měl natolik energický, že nepřipouštěl sebemenší odpor. „A až se všechno dozvíš, ještě nám budeš nesmírně vděčný.“

Nick se marně vzpíral sevření těch dvou chlapů. Byli příliš silní. Srdce se mu strachem sevřelo.

„Pusťte mě!“ zařval. „Vy jste docela zešileli!“ Kopal kolem sebe tak dlouho, dokud nepřiskočili dva další muži a nesevřeli mu i nohy. Zoufale se rozhlížel kolem sebe. „Nestůjte tady jen tak! To přece nemůžete jen tak nechat! To je omezování osobní svobody! Všichni za to přijdete do vězení!“

Nikdo z lidí stojících kolem nezareagoval. Nickův pohled se zastavil u Nicol.

„Aspoň ty něco udělej!“ zažadonil zoufale. Založila si ruce na prsou a nervózně se kousala do spodního rtu. Po několika vteřinách odvrátila pohled.

„Odved'te ho dolů!“ přikázal Hesekiel a učinil rázné gesto směrem k poklopu v podlaze. „Ať tedy vidí všechno.“

Šerif Warner se už celé měsíce připravoval na evakuaci Beatty. Existovaly samozřejmě přesné plány, ale když člověk seděl u psacího stolu a zíral do papírů, vypadalo to většinou všechno docela jinak a jednodušeji než ve skutečnosti.

První zásadní rozdíl mezi plánem a skutečností se týkal časového průběhu. Časové skoky se už daly vypočítat na mnoho dní dopředu s přesností na vteřiny a metry. Takže Warner počítal s tím, že mu zbývá dost času k evakuaci.

Jistou dobu dokonce doufal – a s ním zřejmě i mnozí další obyva-

telé Beatty – že k tomu přece jen nedojde. V minulých měsících už přece bylo poblíž předpovězeno několik časových skoků, které pak vůbec nenastaly, nebo proběhly v mnohem menším rozsahu, než se očekávalo. Ačkoliv v jiných oblastech se skoky odehrávaly naprosto přesně podle propočtů, bylo to pro Warnera dostatečným důvodem k nadějším, že se ten příšerný jev pomalu zastaví, a pokud ne všude, tak alespoň v Beatty k němu nedojde.

Tato naděje ovšem nyní padla – pokud se opět nezmýlil počítač ve správním středisku DINOLANDU, jenže tahle možnost byla podle tvrzení generála Poundera mizivá.

Padl i předpoklad, že na evakuaci bude k dispozici několik dní. Časně zrána vytáhl Warnera z postele Pounderův telefonát, v němž mu generál sděloval, že kolem poledne se očekává mimořádně silný časový skok, který bude sahat až k Beatty. Takže k evakuaci zbývalo už necelých šest hodin.

Ze svých čtyřiapadesáti let života strávil Darren Warner šestatřicet jako policista v Beatty – nejprve jako pomocník šerifa a pak už asi dvacet let jako šerif. Bylo to celkem pohodlné zaměstnání – alespoň do dneška.

V takovéto malé vesnické obci, kde každý znal každého, měl na starosti maximálně tak hospodské rvačky. Lidé ve vsi ho měli rádi a on měl rád vesnici, v níž žil od svého narození. Představa, že zakrátko tohle vše zmizí, byla hrozná pro něj, stejně jako pro spoustu ostatních, jejichž celá existence byla spojena s Beatty.

Už krátce po Pounderově telefonátu přistály poblíž Beatty vojenské vrtulníky a začaly v horečnatém tempu zřizovat nové zátarasý a ploty vně oblasti, která měla být zasažená časovým skokem. Dalo se očekávat, že s časovým skokem se do přítomnosti dostane spousta nových dinosaurů a zátarasý měly zabránit jejich proniknutí ven.

O to se ovšem Warner zajímal pramálo. Jeho úlohou bylo, aby lidé Beatty opustili dostatečně rychle, a už to samo byl dost těžký oříšek. Samozřejmě všichni už dlouho tušili, že ta chvíle jednou přijde, a většina se již odstěhovala, ale z těch, co zůstali, to mnozí jaksí nechťeli vzít na vědomí.

Většina z nich přijala tu zprávu statečně. Z velké části již měli pobalený věci, které si chtěli vzít s sebou. Jenže všechno se nedalo prostě jen sbalit a odnést – a týkalo se to nejen domů, obchodů či

vzpomínek. Kdo už dříve nedopravil alespoň část svého majetku někam jinam, musel tu nechat vše, co se nevešlo do auta. To bylo trpké, zejména pro nedostatek času. Kdyby přišlo varování o několik dní dříve, bylo by možné vyžádat celou kolonu nákladních vozů – jenže na to teď už nezbýval čas.

Už před delší dobou vybral Warner několik dobrovolníků, kteří byli pro tento den jmenováni jeho pomocníky. Se dvěma, které měl k dispozici normálně, by celou evakuaci vůbec nedokázal zorganizovat.

Nejprve dal vyhlásit varování před blížícím se časovým skokem v jedné z lokálních rozhlasových stanic, pak projel všemi ulicemi a text ještě jednou přečetl do tlampače.

Jednomu z pomocníků uložil, aby zazvonil ve všech domech, kde nebudou patrné známky stěhování. Mnoho z obyvatel mohlo totiž ještě spát a jeho výzvy prostě neslyšeli. Už tyto samotné přípravy zabraly celé dvě hodiny.

Podle požadavků armády měla být obec vyklizena nejpozději dvě hodiny před začátkem skoku, aby bylo možné provést důkladnou kontrolu, zda jsou skutečně všechny domy prázdné. Takže některým obyvatelům nezbývaly ani dvě hodiny času k tomu, aby naskládali nejnezbýtnější věci do aut a opustili své domovy.

V rámci možností pomáhala dokonce i armáda. Nákladní auta a helikoptéry, které během dopoledne dovezli nové zátarasy, byly po vyložení okamžitě použity k evakuaci. Neustále na ně byly nakládány věci obyvatel obce a pak byly odváženy na určité místo mimo ohroženou zónu a auta se pak prázdná vracela k další dopravě. Zejména pro rodiny s několika dětmi, které neměly ve svých vlastních autech už místo pro žádné věci, představovalo toto řešení neocenitelnou pomoc.

Evakuace probíhala přes nedostatek času celkem spořádaně, i když tu a tam se vyskytly ojedinělé incidenty. Ať už ve snaze absolvovat co nejvíce jízd, a odvézt tak do bezpečí co nejvíce majetku, nebo z nepozornosti docházelo k dopravním nehodám, které ucpávaly ulice. Armáda povolala odtahový vůz, který hned odvážel nabouraná auta k okrajům silnic.

Během jediné hodiny napočítal šerif Warner devět takových nehod, z nichž devátá byla nejhorší. I tady sice došlo pouze ke škodám na vozech, ale bez vlastního zavinění byla do nehody zapletena rodina se dvěma dětmi.

Způsobil ji Ed Johnson – pravidelný zákazník v šerifově kanceláři, který každý týden trávil minimálně dvě tři noci na záchytce. Johnson byl nechvalně známý tím, že pije víc než snese a pak se pouští do hádek s kýmkoliv, kdo mu právě přijde do cesty.

Toho dopoledne už absolvoval několik jízd ke sběrnému středisku a zpět do Beatty, aby odvezl do bezpečí maximum ze svých bezcenných krámů. Při poslední jízdě vrazil bez zastavení z jedné boční uličky do křižovatky a narazil do předního blatníku druhého auta. Jak se ani nedalo jinak čekat, hledal Johnson vinu všude jinde, než u sebe a málem se pustil do rvačky s druhým řidičem. Šerif Warner dorazil právě včas, aby ještě stačil zabránit nejhoršímu, ale i tak bylo dost těžké Johnsona zkrotit. Teprve pohružka, že ho předá vojenské policii, zabrala.

Warner si otřel z čela pot a podíval se na hodinky. Bylo už půl desáté. Jen za poslední hodinu zažil větší nervy než za celý uplynulý rok a zrovna tenhle den byl jedním z nejpárnějších v tomto létě.

Vysílačkou si Warner vyžádal vojenský nákladník, aby byl převezen náklad z auta rodiny, které naboural Johnson. Ironií osudu bylo, že Johnson sám se svým Dodge mohl pokračovat nerušeně dál.

Když se Warner ohlédl, spatřil dítě, které stálo kousek od něj na chodníku a s očividným zmatkem sledovalo ruch kolem. Chlapci mohlo být tak šest sedm let. Warner si nevzpomínal, že by ho předtím kdy viděl. Bylo to tím podivnější, že se domníval, že zná v Beatty všechny obyvatele. Ale možná tu bylo dítě právě se svými rodiči na návštěvě a jen se zaběhlo ve zmatku evakuace.

Warner zamířil k chlapci a dřepł si před ním.

„No tak, jakpak se jmenuješ, hochu?“

„Alexander,“ odpověděl klučina. Ve tváři se mu nezračil ani tak strach, jako spíše zvědavost.

„A odkud jsi? Přijel jsi sem s tátou a mámou na návštěvu?“

„S tátou a mámou?“ Chlapec zavrtěl hlavou. „Ne, docela sám.“

Než Warner stačil něco říci, ozvalo se zaskřípění brzd a rachocení mačkaného plechu. Obrátil oči v sloup, vstal a ohlédl se. Téměř na stejném místě, kde před chvílí způsobil nehodu Johnson, se teď srazila další dvě auta.

„Počkej tady chvilku, hned jsem zpátky,“ řekl Warner klučinovi a pospíchal k místu nehody. Ještě než tam dorazil, obě auta se zase roz-

jela dál. Obešlo se to pouze s pomačkanými nárazníky.

Warner se opět otočil. Místo, kde před malou chvilkou stálo dítě, bylo prázdné. Kluk zmizel. Warner si povzdychl, ale neměl čas se o něj dál starat. Možná, že zase odběhl k rodičům.

Rozpípala se vysílačka. „Šerife, tady je Lucy,“ ozvala se jeho sekretářka. „Právě volala stará paní Pettyová. Její vnuk je už od rána nezvěstný. Víte přece, Nick Petty, co pracuje v krámě u pana Blowera.“

Warner si ještě jednou povzdychl. Jako by i tak neměl dost práce. „V pořádku, Lucy,“ potvrdil příjem. „Podívám se na to.“

Ten pohled byl natolik úžasný, že se Nick nezmohl na jediný pohyb.

Nevěděl, co má čekat – uvidí snad něco ilegálního, možná pár sklepních místností, ve kterých budou uskladněny drogy nebo něco jiného – tohle ale rozhodně ne.

Pod poklopem začínal žebřík, který vedl svislou šachtou dolů do podzemí. Ta byla prvních několik metrů vyztužena masivními dřevěnými prkny, ale už ve hloubce necelých desíti stop přešla šachta v důkladně vytesanou skálu. Na jejím úpatí začínala štola, procházející přímo horninou. Vedla se sklonem dobrých dvaceti procent dále dolů a asi po padesáti metrech nakonec vyústila do velké jeskyně, kterou osvětlovaly louče a petrolejové lampy upevněné na stěnách.

Jeskyně měla průměr dobrých dvaceti metrů, klenutý strop byl podepřen několika kamennými nestejněměrnými pilíři. Podél stěny stály naskládány bedny a pytle. Na některých byla ještě adresa obchodu pana Blowera. Vzadu ústily další štol.

„To je... neuvěřitelné,“ ujelo Nickovi. „Jak jste to všechno dokázali, aniž by si toho někdo všiml?“

Hesekiel se usmál. „Nebylo s tím ani zdaleka tolik práce, jak se domníváš,“ odvětil. „Ty štol a jeskyně vznikly z velké části docela přirozenou cestou. Pod pouští je jich celý labyrint. Stačilo je jen trochu upravit, rozšířit a zčásti je i vyztužit.“

„Ale proč to všechno?“ ptal se Nick nechápavě.

Hesekielův úsměv byl ještě pronikavější. S patetickým gestem roztáhl paže.

„Když lidé začali hřešit proti Bohu nestydatými činy a hříšnými slovy, poznal Všemohoucí, že už nejsou hodní jeho milosti. Rozhodl se, že starý svět zničí a na jeho troskách dá vzniknout novému, nádhernějšímu. A tak seslal na Zemi několik týdnů trvající déšť, aby byl svět očištěn povodní.“ Hesekiel se krátce odmlčel a pak pokračoval: „A teď opět – a i když svět již podruhé nezanikne potopou, příznak hrozící apokalypsy nelze přehlédnout.“

„Ale –“ začal Nick, Wedge ho však tak zprudka dloubl loktem do žeber, že jen zalapal po dechu a zmlkl.

„Hnání ďáblem zničíme my lidé svůj svět tentokrát sami,“ pokračoval Hesekiel silným hlasem, který zkreslovaly a odrážely stěny jeskyně. „Jenže stejně jako tenkrát, existuje i nyní možnost záchrany pro nevelký zástup vyvolenců. Tehdy promluvil Všemohoucí k Noemovi a přikázal mu, aby postavil archu a aby na ní zachránil svou rodinu a od každého zvířete jeden pár.“ Hesekiel zvedl ruce ještě trochu výš. „I my jsme dostali znamení, jenže většina lidí je slepá, aby viděla a pochopila nás. Rozumíš, o čem mluvím?“

Vzhledem k bouchnutí do žeber, které ještě cítil, dal Nick raději přednost tomu, že neříkal nic. Hned nato sebou ale trhl znovu, když ho do boku opět praštil Wedge.

„Odpověz laskavě, když se tě prorok ptá!“ zasyčel na něj onen hromotluk.

„Já... já nevím,“ zamumlal Nick. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

„To je přesně ono. Tak je to s většinou lidí,“ zvolal Hesekiel. „Měl bys být šťastný, že jsme ochotni otevřít ti oči a že tě vezmeme na svou pouť do zaslíbené země. Pán nám vyslal znamení, jak se dostat do nového, ještě panensky čistého a lidmi nezkaženého světa, jenže většina v tom vidí nebezpečí. A přitom před opravdovým nebezpečím tohoto světa, které ho již ničí, zavírají všichni oči.“

„To... to mluvíte o DINOLANDU?“ Nicka se zmocňovalo hrozné podezření.

„Hovořím o bráně do zaslíbené země, kde začneme nový život,“ potvrdil Hesekiel. „Od té doby, co se brána otevřela, jsme hledali

vhodné místo pro přechod a konečně jsme ho našli zde. Nikdo nás při evakuaci tady dole nenajde. Tyto jeskyně pro nás budou totéž, co pro Noema jeho archa.“

Nick se zděšeně rozhlédl kolem, ale všude viděl jen spokojené tváře plné očekávání. Jen pomalu začal chápat, co v konečném důsledku Hesekielova slova znamenala.

„Vy... vy jste docela zešíleli,“ vydechl. „Vy se chcete nechat přenést do pravěku!“

„Přímo do zaslíbené země,“ potvrdil Hesekiel. „Tak necht’ se stane.“

„Amen,“ ozvali se ostatní poutníci.

Nick se rozkřičel.

Cliff Jennings se cítil velice nesvůj, když vyjel k malé osadě několik mil za Beatty. Už několik let pracoval jako zástupce šerifa Warnera a jako všichni ostatní obyvatelé obce očekával tenhle den s hrůzou. Měl v Beatty ženu a malého syna a přál si, aby mohl být s nimi, aby s nimi mohl sbalit všechno potřebné, ale měl smysl pro povinnost – věděl, že šerif i ostatní lidé potřebují jeho pomoc dnes naléhavěji než kdykoliv jindy. Tomu se nemohl a nechtěl vyhnout.

Vůbec se mu nezamlouvalo, že zrovna jeho poslali k těm podivínským lidem v osadě.

Neměl rád cizí lidi a právě tihle mu byli od prvního dne podezřelí. Doslova cítil problémy, které jim tady mohou způsobit, jenže jak to vypadalo, jeho instinkt tentokrát selhal. Ti lidé v osadě se sice uzavřeli před ostatním světem, ale pokud někdo z nich přišel vůbec do městečka, choval se vždycky naprosto normálně a nikdy nezpůsobil těžkosti.

Přesto Jennings onomu klidu nedůvěřoval. Byl u toho, když Warner navštívil tábor a přesvědčil se, že je tam všechno v pořádku. Ani Cliff Jennings nenašel nic, co by nasvědčovalo nějakým kriminálním aktivitám, ale přesto zůstal i nadále nedůvěřivý. Od okolního světa se nikdo přece jen tak bez důvodu neizoluje. V té podivné osadě se musí dít něco nezákonného – o tom byl Jennings přesvědčen.

Kdyby tu měl hlavní slovo on, dávno by už tu pakáž poslal pryč. A i když se osadníci zatím ničím neprovinili, on by si už nějakou záminku našel. Jenže na jeho slova nikdo nedbal.

Zatímco v Beatty nastal chaos, musí se teď zrovna on vydat sem a to už dnes podruhé. Již ráno musel doručit tomu jejich Hesekelelovi zprávu o očekávaném časovém skoku. A teď ho šerif Warner poslal znovu, aby se přesvědčil, že osada byla vyklizena.

Jennings funěl. Jestli se ti blázni nebudou mít k odchodu, ať si tam jen klidně zůstanou. Neměl sebemenší zájem jim pomáhat, nebo si dokonce hrát na jejich chůvu.

Jeho beztak už mizerná nálada se ještě zhoršila, když dorazil k osadě a zjistil, že se tam absolutně nic nezměnilo. Dobrá, chatrče tady musí zůstat a možná i několik kempinkových přívěsů, ale na svém původním místě stály pořád ještě i karavany, s nimiž by se bez problémů dalo odjet. Cliff Jennings zaklel. Jestli si ti ztracení blbci z něj chtějí utahovat, tak to natrefili na toho pravého.

Zaparkoval svůj vůz těsně na okraji osady a celý vzteklý vystoupil. Zřejmě se tady bude muset zdržet déle, než předpokládal, ačkoliv v Beatty ho jistě velice naléhavě potřebují.

Na rozdíl od příjezdu ráno teď nebylo nikoho vidět, takže zamířil k nejbližšímu obytnému kontejneru a zuřivě zabušil pěstí na dveře. Bouchání bylo tak hlučné, že ho muselo být slyšet jistě až na druhém konci osady. Jenže nic se nedělo.

„Otevřete!“ zvolal a zabušil na dveře ještě jednou. „Tady policie. Okamžitě otevřete!“

Ani teď nedostal odpověď. Jennings se zuřivě otočil a zamířil ke kempinkovým přívěsům. Ani tam nedostal odpověď.

„Otevřete nebo budu nucen vylomit dveře!“

Počkal několik vteřin a když se nic nepohnulo ani pak, uchopil knoflík dveří a pootočil jím. K jeho úžasu nebyly dveře zamčené a hned se otevřely. Jennings vešel a rozhlédl se kolem. Přívěs byl uvnitř až na vestavěné zařízení naprosto prázdný. Nikde nebylo vidět věci běžné denní potřeby. Jennings sice už do první návštěvy před několika měsíci věděl, že osadníci mají jen velmi málo majetku, jenže teď byl karavan dočista prázdný.

Cliff Jennings zamířil k jinému karavanu. Ani ten neměl dveře zamčené a uvnitř se mu naskytl tentýž obraz. Prozkoumal ještě něko-

lik příbytků. Všechny byly až na pár zbytečností docela prázdné.

To Jennings alespoň trochu uklidnilo. Osadníci zřejmě opravdu tábor opustili, i když nechápal, proč tady v tom případě nechali drahé přívěsy a karavany. Ale to už je konec konců jejich věc.

Jennings se vrátil ke svému hlídkovému vozu a vysílačkou podal hlášení, že osada je opuštěná, ale on že ještě jednou všechno zkontroluje. Byla to sice jeho povinnost, ale kromě toho v tom byla i notná dávka zvědavosti. Měl konečně příležitost se tady nerušeně porozhlédnout. Už půl roku ho trápila otázka, co se tady venku skutečně děje. A teď dostal konečně možnost všechno tu prošmejdít a získat snad pár stop. Nesmí se tu ale zdržet dlouho.

Ve spěchu prohlédl ještě několik přívěsů, ale nenašel nic, z čeho by se daly učinit nějaké závěry. Všechno bylo opuštěné tak, jako by byly karavany nabídnuty k odprodeji. Byla to ostuda nechat je tady takhle stát. Dohromady představovaly hodnotu snad půl milionu dolarů. Jenže totéž platilo i pro ostatní obyvatele Beatty, kteří museli zanechat na místě mnohem větší hodnotu majetku.

Jennings zamířil k velké stavbě uprostřed osady, k jedinému masivnímu domu z kamene. Uvnitř bylo množství lavic a stolů, ale jinak bylo i zde všechno naprosto opuštěné a vyklizené, jako by měl dům dostat nového majitele. Na stole docela vpředu našel lístek zatížený kamenem. Sáhl po něm. Opustili jsme osadu, jak je naší povinností, bylo na něm napsáno pečlivým rukopisem. Hmotné statky pro nás nic neznamenaají a stejně jako naši sousedé v Beatty nemohou vzít své domy, i my zde zanecháváme své příbytky a budeme si hledat místo k životu někde jinde. Hesekiel.

Cliff Jennings zavrtěl hlavou. To, že tady nechali karavany, se mohlo na první pohled zdát jako šlechetné gesto, ale nikomu neposloužilo a zvlášť jasně dokazovalo, jak padlí na hlavu jsou ti blázni i jejich duchovní vůdce.

Opustit osadu, jak je naší povinností, opakoval si v duchu. Něco se mu na tom nezdálo. Uvažoval, jak vůbec ta evakuace proběhla. Vedle jedné z chatrčí stála dokonce i prastará dodávka, kterou osadníci přijížděli každý týden na nákupy do Beatty. Že by se ti blázni vydali na cestu pěšky? Už to tak asi bude – Jennings si to alespoň nedovedl jinak vysvětlit.

Zapálil si ještě jednu cigaretu a porozhlédl se v jediné místnosti

budovy. Neobjevil nic nápadného, a přesto se nedokázal přimět k tomu, aby odtud odešel a vrátil se zpět do Beatty. Jaksi v podvědomí měl dojem, že přehlédl cosi nadmíru důležitého.

Neklidně přecházel po místnosti sem a tam a uvažoval. Jennings věděl, že už mu nezbývá mnoho času. Musí se vrátit do Beatty.

Když koutkem oka zaregistroval pohyb, strnul, ale byl to jen mlok, který se sem dostal otevřenými dveřmi a teď se vysoukal z jednoho z koutů. Jennings zamířil k němu, dřep si a důkladně si ho prohlížel. Byl to mimořádně krásně barevně vyvedený exemplář. Opatrně natáhl ruku, ale salamandr hbitě uhnul a utekl pryč.

Jennings se už zase chtěl zklamaně postavit, když tu si něčeho všiml. Přímě před ním se v podlaze z dřevěných prken rýsovala čára, jakoby vedená ostrým nožem. Byla natolik jemná, že za normálních okolností by si jí vůbec nebyl všiml. Ale když pozorně sledoval její průběh, zjistil, že vymezuje čtverec s délkou hrany asi dva metry.

Okamžitě se v něm probudil jeho kriminalistický instinkt. Pokusil se desku nadzvednout konečky prstů, ale nepodařilo se mu to. Štěrbina byla příliš jemná.

Zkusil to s kapesním nožem. Když trochu oškrábal šterbinu, podařilo se mu vsunout ostří do rýhy a zvětšit ji. Jennings se snažil použít nože jako páčidla, jenže poklop byl příliš masivní a takto se otevřít nedal. To by se spíš čepel nože zlomila.

Vrátil se zpátky k hlídkovému vozu. V kufru měl takřka metrové páčidlo, s nímž zamířil zpět do domu. Nožem ještě více zvětšil šterbinu, až se mu podařilo nasadit špici páčidla. Pak se do něj opřel celou svou vahou. Dřevo zapraštělo, ale poklop se neotevřel. Něco ho blokovalo.

Jennings ještě zvýšil své úsilí. Ulomilo se pár dřevěných třísek, ale poklop nepovolil. Dřevo praskalo ještě hlasitěji. Zaslechl typický zvuk povolujících hřebíků, pak se cosi ulomilo a poklop se otevřel tak prudce, že Jennings ztratil rovnováhu.

Ještě předtím, než stačil pád vybalancovat, objevil se v otvoru před ním jakýsi člověk. Jennings cítil, jak ho někdo chytil a vtáhl dolů. Pokoušel se něčeho zachytit, ale nepodařilo se mu to. Spadl do otvoru v podlaze. Dopadl na cosi dřevěného a že je to žebřík poznal teprve, když se zachytil jedné z příček. Ten náraz mu takřka vykloubil rameno a příčka pod náhlým nápořem povolila, ale pád byl alespoň

trochu zmírněn.

Ani ne o vteřinu později sebou Jennings žuchl na zem a zůstal nehnutě ležet.

Kdosi za ním sestupoval po schůdcích, chytil ho za límec uniformy a zvedl. Když Cliff Jennings otevřel oči, spatřil Hesekiela, který stál před ním s rukama zkříženými na prsou.

„Bud’ vítán na naší pouti do zaslíbené země,“ pozdravil ho Hesekiel.

Muž, který Jenningse držel, jím zatřásl.

„Copak nemáš radost?“ zeptal se s úsměvem.

Nicka zavřeli do malé boční sluje s pevnými dřevěnými dveřmi. Dali mu aspoň pár příkrývek a polštář. Když se téměř celou hodinu marně pokoušel dveře vyrazit, unavil se natolik, že se pak uvelebil na příkrývkách. Přesto, že to za daných okolností nebylo moc pohodlné, se mu podařilo po jisté době usnout.

Musel spát dost dlouho, protože když se probрал, cítil se odpočatý a plný sil. Kdosi otevřel dveře a posvítil dovnitř baterkou. Nick Petty zamžoural. Zvedl ruku, aby si zastínil oči a pak se posadil.

Šije ho bolela od nepohodlného ležení.

„Ahoj, Nicku,“ zaslechl hlas Nicol. Vzápětí sklonila baterku. Už ho neoslňovala. „Doufám, že to tady pro tebe nebylo nepohodlné.“

„Ještě pár takových nocí a nebudu se už muset trápit uvažováním, jak vám, šilencům utéct před příštím časovým skokem,“ zabručel nervle. „Proč mě vlastně nezabijete? Bylo by to rychlejší a bezbolestné.“

„Nikdo tě nechce zabít,“ odvětila Nicol. „Mrzí mě, že jsme tě tady museli zavřít. Ale jsem ráda, že jsi sem přišel a že to všechno dopadlo takhle. Alespoň se budeme moci blíže poznat.“

Nick už měl na rtech nějakou kousavou odpověď, ale nakonec to nechal být. Namísto toho si prohlížel Nicol. Ve sporém světle kapesní svítilny byla ještě krásnější, na rtech měla tajuplných úsměv.

„Mohli bychom se poznat i jinak,“ řekl naléhavě. „Stačí jen, když mi pomůžeš odtud utéct a můžeme odejít spolu. Nicol, ty přece tohle

šílenství neschvaluješ. Jistě, je na světě spousta bezpráví a křivd, ale tenhle svět nezanikne. Copak si vážně myslíš, že v pravěku je to lepší a že je to zaslíbená země? Čeká vás tam krutý svět plný šelem a jiných nebezpečí. Svět, ve kterém my, lidé, nemáme prakticky žádné šance přežít. Ten váš Hesekeiel je fanatik, který vás všechny strhne do záhuby. Jak můžeš tak slepě následovat takového člověka?“

„Je to můj otec,“ prohlásila Nicol klidně.

Nick na ni vyděšeně zíral. Nebyl schopen cokoliv ze sebe dostat. Až po chvíli se zmohl na ne právě inteligentní: „Cože?“

„Je to můj otec,“ opakovala Nicol. „Možná už teď chápeš, že to všechno pro mne není tak jednoduché.“

„Ale...“ Nick zatřásl rukou v pěst. „To nic nemění na tom, že vás v pravěku čeká smrt. Je to ale vaše rozhodnutí. Bezprávím ovšem je, že nutíte i mě, abych se vydal s vámi. Copak si vážně myslíš, že je správné začínat výpravu do zaslíbené země tím, že se na někom spáchá křivda?“

Nicol si nervózně zamnula ruce.

„Nejde... nejde to jinak,“ odpověděla. „Neměl jsi u nás slídit, pak by to nebylo třeba. Sám ses do toho dostal.“ Rysy její tváře poněkud zjihly. „Proč jsi vůbec přijel?“

„Včera jsi v obchodě řekla pár věcí, nad kterými jsem moc uvažoval,“ řekl Nick. „Ty řeči o zániku světa a o zaslíbené zemi – chtěl jsem zjistit, co to všechno znamená. Myslel jsem, že vás tady drží pod drogami, protože jsem si právě u děvčete jako ty nedokázal představit, že skutečně něčemu takovému dobrovolně věříš.“

„Děvče jako já?“

Nick se přistihl při tom, že si sám nervózně mne ruce.

„No... dělala na mě dost inteligentní dojem a –“

„A když teď víš, že tomu vážně věřím, už si to nemyslíš?“

„Ale ano, jenže...“ Nick se pokoušel zachránit situaci pokrčením ramen.

„Máš mě rád?“ Nicol se na něj teď docela nepokrytě usmála. Aniž by mu poskytla k odpovědi čas, dodala: „Vím, že to tak je. Nebylo to těžké poznat, jenže nikdy jsem ti nemohla dát najevo, že i já k tobě něco cítím, protože jsem celou dobu věděla, že tady nezůstanu. Teď ovšem máme šanci zůstat spolu na dlouho a já bych si přála, aby ses rozhodl jít s námi sám od sebe – dobrovolně.“

„Nemůžu,“ řekl Nick pomalu. „I kdybych chtěl, nedokázal bych jen tak odejít. Moje babička mě potřebuje. Vyrosl jsem u ní, protože naši dost brzy zemřeli. Babička je stará a já ji nemůžu nechat na holičkách.“

„Budeš muset. Někdo se už o ni postará. Pochop to, Nicku, otec tě už nenechá odejít.“

„Takže s vámi musím stejně – ať už dobrovolně nebo nuceně. To je skutečně svoboda rozhodování,“ zamumlal Nick roztrpčeně. „Jenže jste se zmýlili. Nemůžete mě tady držet celé týdny. Budou mě postrádat a začnou mě hledat. Nechal jsem zprávu, kam jdu a když se nevrátím, bude policie hledat tak dlouho, dokud nebude vaše tajemství odhaleno.“ Byl to sice jen úskok, ale Nick doufal, že se Nicol chytí.

Zavrtěla ale hlavou.

„K tomu už nedojde,“ řekla. „Tvoje auto jsme zasypali pískem tak, že ho nikdo nenajde. A do příštího časového skoku už to nepotrvá dlouho. Dnes dopoledne tady byl šerifův zástupce, aby nás varoval a vyzval nás k odchodu. Skok nastane dnes v poledne kolem dvanácté. To je ani ne za dvě hodiny.“

Nick se zděsil. Cítil, jak bledne. Vytřeštil na Nicol oči.

„To... není pravda,“ zasípal. „Ty lžeš.“

„Je to pravda,“ řekla dívka. „Už jsme všichni tady dole a vchod jsme za sebou zavřeli. Kromě toho jsme nahoře nechali vzkaz, že jsme odešli pryč. Nikdo nás nebude hledat.“

„Bohužel bude,“ ozval se ze štoly Wedgův hlas. Vlekl s sebou muže, kterého pak vstrčil do jeskyně. Teprve teď Nick poznal, že je to šerifův zástupce Cliff Jennings. Ruce měl spoutané svými vlastními železky za zády a Wedge mu odebral jeho služební pistoli. Byl u nich i Hesekiel.

„Našel vchod,“ řekl vůdce poutníků. „Nezbývalo nám nic jiného, než ho vzít také s sebou.“

„Budou mě hledat!“ zvolal Jennings. „Šerif ví, že jsem jel sem a když se neohlásím, pošle sem další lidi!“

„Možná se o to pokusí,“ odvětil Hesekiel klidně. „Ale pro takový případ jsme se také pojistili.“ Dal znamení Wedgovi. „Víš, co máš dělat.“

Hromotluk přikývl. S nenávistným úšklebkem odešel z jeskyně.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Nick.

„Některé z těchto podzemních štol sahají až k DINOLANDU,“ řekl Hesekiel. „I když tak Wedge možná nevypadá, je vynikající elektrikář. Jediným spínačem dokáže ochromit velkou část elektrického oplocení. Za několik minut se to bude nahoře dinosaury jen hemžit. Nemyslím si, že by se za takových okolností někomu chtělo důkladněji prohledávat osadu.“

„Vy jste zešileli!“ zasténal Jennings.

„Mýlíte se,“ odvětil Hesekiel. „Jsme jen lidé, kteří mají pevný cíl a udělají vše pro to, aby ho dosáhli.“

„Vypadla?“ generál Pounder sevřel sluchátko tak prudce, až bakelitové pouzdro zapraskalo. „Jak se to mohlo stát?“

„To zatím nevíme,“ ozval se ze sluchátka uštvaný hlas jednoho z elektroniků, kteří pracovali na zřízení nových oplocení. „V délce takřka pěti mil vypadla veškerá elektrická zařízení plotu.“

„Domníval jsem se, že něco takového vůbec není možné.“

„Vlastně by k tomu podle našich předpokladů vůbec nemělo dojít, ale přesto se to stalo. Je to pro nás pořádná hádanka.“

„Tak laskavě přestaňte hádat a postarejte se, aby byl plot opět v pořádku.“

„To... nebude možné,“ zakoktal elektronik. „Potřebovali bychom obrovskou pomoc vojska. V celé té oblasti se to hemží dinosaury.“

„Všechno zařídím.“ Pounder přerušil spojení a vzápětí uskutečnil ještě několik dalších telefonátů, které se omezily na strohé povely a varování šerifu Warnerovi. Za několik minut nastoupil do připravené helikoptéry, která spolu s dalšími dvěma vojenskými letouny vzápětí odstartovala a nabrala kurs na poškozený úsek oplocení.

Už po několika mílech objevili prvního dinosaura – několik metrů dlouhé zvíře, dvakrát vyšší než člověk. Pounder se v těch pravěkých bestích nevyznal, ale podle hřebenu, který se táhnul zvířeti od hlavy až ke konci ocasu, a podle náznaku rohu nad rypákem, poznal, že je to Ceratosaurus – velmi rychlý a silný dravý masožravec. V dálce spatřili několik dalších tmavých bodů.

„Dejte zprávu ostatním, ať prohledají oblast a dinosaury buď vyženou, nebo zabijí,“ obrátil se Pounder k pilotovi. „My se postaráme o tohle zvíře.“

Pilot předal vysílačkou rozkaz dál.

„Je jich příliš mnoho, než abychom je mohli vyhnat jednotlivě,“ odpověděl kterýsi z pilotů. „Jen odtud je vidět přinejmenším tucet těch bestií. Většina z nich se blíží k městu.“

„Cítí časový skok,“ zamumlal Pounder. „Zatraceně, a to se takový průšvih musel stát zrovna teď.“

Zvířata, ale i neživé předměty, které se dostaly z pravěku do přítomnosti, by byly okamžitě zničeny, pokud by je opět zachvátil časový skok. Stejně tak by se to stalo s živými tvory nebo věcmi, které byly přeneseny ze současnosti do pravěku. Celý ten proces putování časem s nimi patrně provedl cosi, co znemožňovalo návrat toutéž cestou.

Dinosaury v DINOLANDU varoval instinkt, protože se blížil další časový skok. Zneklidněli a utekli, protože je nezadrželo oplocení. Část zvířat naslepo vyběhla do pouště. Za jiných okolností by zřejmě většina z nich zůstala na teritoriu, které jim bylo vymezeno.

Zátarasý byly zpravidla dost spolehlivou ochranou. Skládaly se z různých navazujících systémů. Jako mimořádně účinné se ukázaly být především malé reproduktory, z nichž se nepřetržitě linuly takřka neslyšitelné tóny v pásmu infrazvuku, jež byly pro dinosaury mimořádně nepříjemné a odrazovaly je od toho, aby se k oplocení třeba jen přiblížili. Ale i tyto reproduktory byly teď vypnuty.

„No dobrá.“ Generál Pounder se zhluboka nadechl. „Pak nám nezbývá nic jiného, než ty bestie postřílet. V žádném případě se nesmí dostat k Beatty, jinak tam způsobí mezi obyvatelstvem masakr. A na to, abychom povolali posily, je už příliš pozdě. Nejpozději za hodinu musíme odtud zmizet.“

„Máme použít omamné zbraně?“

Pounder na okamžik zaváhal.

„To by trvalo příliš dlouho a nemělo by to ani smysl,“ odpověděl pak. „Jestli ty bestie zůstanou ležet a dostanou se do časového skoku, stejně zemrou, takže zahájíme rovnou palbu. Použít všechny dostupné prostředky!“

Sledoval, jak pilot zamířil na Ceratosaura šikmo pod nimi. Zvíře

zemřelo ve spršce kulek z kulometu. Hned nato zamířila helikoptéra nad bestii pádící o kus dál. Ale Pounderovi bylo jasné, že je jich příliš mnoho, než aby je dokázali postřílet všechny.

Celé dopoledne bylo pro šerifa Warnera dost špatné, ale to, co se před jeho očima odehrávalo teď, mu připadalo jako úděsný sen. Nejen, že už byli pohřešováni dva lidé – Nick Petty a Cliff Jennings – ale do Beatty dorazila spousta dinosaurů. Vojsku se tomu přes veškerou snahu nepodařilo zabránit.

Problémem přitom ve skutečnosti nebyla ani tak velká zvířata. Ta nebyla schopna příliš velké rychlosti a navíc bylo celkem snadné je zpozorovat a osádky helikoptér je mohly odstřílet dříve, než se dostala ke vsi. Nejnebezpečnějším z nich byl Allosaurus.

Horší byli především Deinonychové. Byli nejen mnohem krvelačnější než ostatní netvoři, ale vyznačovali se na zvířata přímo ďábelskou inteligencí. Do Beatty se jich dostalo hned několik.

Warner ani nevěděl, jestli už jsou nějaké oběti na životech. Situace se mu stále více vymykala z rukou. Evakuaci, která byla už předtím značně složitá, už teď vůbec nebylo možné regulovat. Docela ztratil přehled. Koordinace veškerých akcí se teď již ujala veskrze armáda, která ovšem byla v nastalé situaci stejně bezradná. Na takovýto případ totiž nebyl nikdo připraven.

Zvlášť nepříjemná byla pro Warnera návštěva u manželky Cliffa Jenningse. Bylo to teprve podruhé za dobu jeho šerifování, co musel někomu sdělit zprávu o smrti příbuzného. Poprvé to bylo po dopravní nehodě a bylo tomu už notných pár let. Tentokrát se ovšem jednalo o jeho zástupce, který jednal na jeho příkaz, takže Warner se cítil v případě Jenningsovy smrti když ne přímo vinný, pak alespoň spoluzodpovědný.

Bohužel už nebylo naděje, že by byl Jennings ještě naživu. K malé osadě zaletěl vrtulníkem osobně generál Pounder. Ještě tam stál hlídkový vůz a kolem pobíhala celá smečka Deinonychů. Generál Pounder se porozhlédl v osadě, jestli se snad Jennings neukryl v ně-

kterém z příbytků. Ale nikoho nenašel. Jenningse zřejmě ty dravé bestie naprosto nečekaně napadly.

Jeho vdova přijala tu zprávu statečně a vzápětí opustila i se synem Beatty. Warner ovšem poznal, že ten klid je pouhou maskou. Svého manžela velmi milovala a to, co jí v téhle chvíli pomohlo se vzchopit, byla starost o dítě. Ta žena se určitě později docela sesype.

Ve vsi se už teď takřka nikdo nezdržoval. Dokonce i ti z obyvatel, kteří ještě nestihli sbalit vše, nebo chtěli dopravit do bezpečí svůj majetek dalšími jízdami auty, raději oželeli část ze svého jmění a neholdali riskovat život tím, že by v Beatty pobývali zbytečně dlouho.

Šerif Warner projížděl pomalým tempem v hlídkovém voze ulicemi. Tu a tam potkával vojenská auta a poslední z ujíždějících obyvatel.

Tu a tam si všiml dinosaura. Vojáci se zatím vůbec nevěnovali neškodným býložravcům, pokud byli malí a neznamenalí nebezpečí třeba jen svou obrovskou hmotností.

Když zahrnul za roh jednoho z domů, spatřil Deinonycha. Ačkoliv ty bestie většinou lovily ve smečkách, bylo tohle zvíře samo. Zabilo jednoho z menších dinosaurů a ostrými zuby rvalo z mršiny veliké kusy masa.

Vyrušen hlukem motoru se ještěr veliký asi jako dospělý člověk zvedl od své oběti. Zatímco zíral k blížícímu se autu, z tlamy mu kapala krev, cenil odporné zuby.

Šerif Warner chtěl instinktivně přibrzdit, ale namísto toho přidal plyn. Musel by se dost složitě otáčet a kdyby zařadil zpátečku, neměl by šanci téhle rychlonohé bestii uniknout. Čím by byl pomalejší, tím snadnější obětí by se stal.

Řítil se na Deinonycha se stále vyšší rychlostí. Toto chování zvíře zřejmě docela zmátlo. Samo se nepřibližovalo, nýbrž jen strnule stálo a zíralo na auto. Warner vrhl pohled na tachometr. Ručička ukazovala necelých čtyřicet mil za hodinu.

Deinonychus zvedl pařáty a vzduchem zasvištěly jeho ostré drápy.

Warner byl ve vteřině u něj. Silnice byla vedle dinosaura dostatečně široká, aby mohl projet kolem něj a všechno by proběhlo hladce, kdyby Deinonychus pustil řítící se vůz kolem sebe a nebo před ním dokonce ucouvl.

Namísto toho však přešel do útoku.

Jednou ze svých předních tlap udeřil. Ta rána byla dost silná na to, aby roztříštila přední sklo vozu. Rozskočilo se na tisíce drobných kousků a Warner najednou neviděl vůbec nic. Tvrdá rána otřásla vozem a způsobila, že dostal smyk a změnil směr. Warner se zoufale snažil získat nad řízením opět vládu, ale protože nic neviděl, bylo to marné počínání.

Další úder přišel, když auto narazilo do sloupku dopravní značky a pak nesrovnatelně větší rána, když přední blatník zachytil průčelí jednoho z domů a nakonec narazil do zdi vedlejší budovy.

Warner byl vymršťen dopředu a vzápětí ho na sedadlo strhl bezpečnostní pás. Jinak se mu nestalo vůbec nic – naštěstí neměl sebe-menší zranění.

Deinonychus sice zranění utrpěl, ale vůz ho nezabil. Netvor krvácel z několika ran, ale jak Warner zahlédl zadním oknem, už se napřímil a vrávoravými kroky zamířil k vozu. Po výpadku proudu v oploceních si s sebou Warner vzal kromě služební pistole ještě jednu pušku, která teď ležela vedle něj na sedadle spolujezdce. Jednou rukou sáhl po ní a druhou se snažil odepnout bezpečnostní pás a otevřít dveře.

Nepodařilo se mu to. Zřejmě se při nárazu zkřivily. Warner ztratil další cenné vteřiny tím, že se převalil na sedadlo spolujezdce. Bestie už byla téměř u něj. Nezbyval mu už čas, aby otevřel a vystoupil. Prudce tedy vystrčil pušku bočním okénkem ven, zakroužil hlavní, aby odstranil kousky skla a rozšířil si výhled. Pak stiskl spoušť.

Kulka zasáhla Deinonycha do hrudi. Zavrávorál, ale neztratil rovnováhu. Vyrázil bolestné, vzteklé zavrčení a nezadržitelně se blížil k autu.

Warner vystřelil znovu. Tentokrát mířil trochu výš. Kulka ustřelila kus hrdla. Z rány vystříkla krev, ale dinosaur pořád ještě nepadl k zemi. Se všemi těmi ranami, z nichž prýštila krev, už nevypadal jako zvíře, ale spíše jako démon a stejně jako vůči démonům ani proti tomuhle netvorovi zřejmě kulky nic nesvedly.

Warner slyšel spoustu úděsných historek právě o Deinonychovi, ale vždycky je považoval za přehánění. Teď tedy na vlastní kůži zažil, že jsou naprosto pravdivé.

Bestie byla od vozu ani ne pět metrů, ale šerif Warner neztrácel nervy. S chladnokrevností, kterou sám u sebe nečekal, zamířil dino-

saurovi do levého oka a až si byl naprosto jist, že zasáhne, třikrát rychle po sobě zmáčkl spoušť.

Všechny tři kulky skutečně zasáhly. Levou polovinu hlavy dinosaura proměnily v krvácející zmet' masa a úlomků kostí.

Deinonychus učinil ještě půl kroku, dopředu, jako by se zdráhal pochopit, že už má být dávno mrtev a pak mu tělem projelo zachvění. Vyrázil poslední zuřivé zasyčení a definitivně se zhroutil na zem.

Když padal dopředu, hlava zavadila o dveře Warnerova vozu – tak blízko se ta bestie k šerifovi dostala.

Warner se svalil do sedadla. Tvář měl celou zalitou potem a když povolilo napětí, všiml si, že se roztřásl po celém těle. Ještě nikdy nebyl smrti tak blízko. Ruce se mu chvěly tak silně, že se mu až po několika marných pokusech podařilo sevřít vysílačku, zapnout ji a přivolat pomoc.

Za pár minut přijela vojenská hlídka a odvezla jej.

Mandy bylo krásné zvíře s černobílou strakatou srstí a i když to byla docela obyčejná kočka, bez rodokmenu, pohybovala se nesmírně elegantně. Pokud se ovšem hýbala, protože pohyb neměla právě v oblíbě.

Patřila sedmiletému Franku Doedfieldovi, který zvířátko doslova zbožňoval – občas tolik, že kočku samou láskou doslova rozmačkal.

Kočky jsou většinou známé svou individualitou a zatvrzelostí a jen málokteré jsou dostatečně trpělivé, aby se daly držet, hladit a tisknout. Mandy patřila k těmto nepočetným výjimkám, ačkoliv během svého jednoletého života už po Frankově boku vytrpěla mnohem víc než leckterý starý kocour v nočních ulicích velkoměsta. To ovšem souviselo s její leností. V tomto směru se docela dobře vyrovnala línému kocourovi Pifovi z kreslených komiksů.

I zmatek toho rána snášela s přímo stoickým klidem. Doedfieldovi patřili v Beatty k zámožným rodinám a v moudré předtuše objednali včas pro evakuaci stěhovací vůz, do něhož bylo možné naložit téměř veškeré vybavení domácnosti.

Téměř celé dopoledne se Mandy vyhřívala ve svém košíku na zahradce před domem a líně sledovala, jak ostatní nakládají kusy nábytku do stěhovacího vozu. Teď už bylo vše naloženo a velké zadní dveře byly zavřeny.

Pozornost Mandy vzbudil pohyb na okraji zahrady. Narovнала se a nedůvěřivě se zadívala k ozdobným keřům. Větve se pohybovaly sem a tam a vzápětí se rozestoupily. Opatrnými hopsavými pohyby se sem blížil tvor, jakého Mandy ještě nikdy předtím neviděla.

Byl větší než ona, dokonce mnohem větší. Ještě větší než ovčák Walkerových, kteří bydleli v ulici o kousek dál. A především měl tenhle tvor větší břicho.

Mandy nevěděla, jestli je neškodný, nebo jestli představuje podobné nebezpečí jako ten zatrápený hafan od Walkerových a proto sledovala blížícího se živočicha i nadále velmi pozorně. Když se k ní přiblížil až na několik kroků, zpola se napřímila, udělala hrb a varovně zasyčela. Ten cizí tvor jejího varování nedbal. Náhle k ní prudce vyrazil, ale Mandy byla rychlejší. S vyděšeným zasyčením vyskočila z košíku. Cizí tvor vyrazil za ní.

Mandy utíkala ke stěhovacímu vozu a schovala se pod ním, jenže to zvíře se tím nedalo odradit. Přimáčklo se k zemi a švihlo po ní svým dlouhým ocasem.

Mandy vyběhla zpod vozu a pootevřenými zadními dveřmi vklouzla dovnitř, kde se v příšeří ukryla do malé škvíry mezi kousky nábytku. Ten tvor vklouzl za ní a začal ji mezi naskládaným nábytkem hledat.

Jen o pár vteřin později vyšel Frankův otec po poslední kontrolní obchůzce z domu a zavřel dveře nákladního auta. Byl připraven k odjezdu z Beatty.

Z vozu ven neproniklo ani naříkavé kvílení Mandy, ani tiché syčení onoho druhého zvířete.

Od chvíle, kdy Cliffo Jennings zavřeli k Nickovi do malé jeskyně, uběhla dobrá půlhodina. Zástupce šerifa mu mezitím potvrdil, že

co nevidět nastane časový skok a Nick mu zase řekl, co se dozvěděl o osadnících a o jejich šíleném plánu. Pak většinou mlčeli. Zhloubali se do vlastních úvah. Na rozdíl od minulé noci už tady alespoň nebyla naprostá tma, protože Nicol jim tady nechala malou kapesní svítilnu. A navíc Jenningsovi sundali pouta.

Kdyby před sebou neměl onu hrozivou vyhlídku, že se zřejmě již nikdy nevrátí do přítomnosti, Nick by dokonce byl snad i ochoten pustit se do toho dobrodružství. Po smrti rodičů byla jeho nejbližší příbuznou babička, která však co nevidět zemře. Doktor Hayward předpověděl, že jí zbývá maximálně půl roku života.

Nick byl celkem samotář. V Beatty téměř neměl přátele a především ani žádnou přítelkyni. Vzhledem k ostychu před ženami klesly v posledních letech rapidně jeho naděje, že si najde dívku podle svých představ. Jenže teď tu najednou byla Nicol a podle všeho měla ráda i ona jej. Nevěřil, že by to vše jen předstírala proto, aby se přidal k jejich sektě. Vždyť neměl na vybranou: musí jít s nimi, ať chce či ne.

Nehledě k jeho zálibě v dobrodružstvích už jen vyhlídka, že bude moci zůstat s Nicol delší dobu, byla pádným důvodem, aby o oné cestě do minulosti uvažoval důkladněji. Co se mu ovšem přičilo, byla představa, že tam bude muset zůstat natrvalo a že se bude muset zříci všeho, co mu v uplynulých letech zpříjemňovalo život a činilo ho pohodlnějším. Hesekiel dával jasně najevo, že se svými přívrženci chce začít nový život, že nechce mít nic společného s normální civilizací dvacátého století, ale že má spíš na mysli jakousi komunu řídicí se heslem „zpět k přírodě“.

Na jistou dobu by byl Nick docela ochoten takovýto experiment podstoupit, ovšem jen tehdy, pokud by se mohl kdykoliv zase vrátit do civilizace, jestliže by se mu po ní zastesklo. A teď se tedy bude muset naučit uvažovat jinak. Nevypadalo to, že by se svému osudu mohl ještě vyhnout. Změnu může i on sám očekávat už jen v minulosti. Ovšem Hesekiel a jeho přívrženci tam nebudou jedinými lidmi. Časové skoky už přenesly do pravěku stovky lidí. Většina z nich se pravděpodobně usadila v Las Vegas.

Takže i když se mu zřejmě nepodaří časovému skoku uniknout, snad se mu v minulosti naskytne šance, dostat se do Las Vegas a tam mezi ostatními lidmi vést alespoň jakž takž normální život.

Čím déle o tom Nick uvažoval, tím lákavější se mu ta představa

zdála. V podstatě toho nebylo mnoho, co ho zde v přítomnosti ještě udrželo: Namísto toho se mu ovšem díky těmhle poutníkům naskýtala možnost začít ještě jednou docela od začátku. Začít skutečně nový život, i když v jiném smyslu, než si představoval Hesekiel.

Jeho utopická představa o zaslíbené zemi byl nesmysl. Přece nemůže doufat, že v prostředí naprosto nevhodném pro lidi bude možné založit základy lepšího, mírumilovnějšího lidstva. Život v takovém prostředí bude totiž poznamenán každodenním a neustálým bojem o přežití. Hesekiel nutně musí se svými teoriemi pohořet a možná se pak všichni ti jeho poutníci odeberou svorně do Las Vegas.

Nick se probral ze svých úvah, když se otevřely dveře. Do místnosti vklouzla Nicol a varovně si přitiskla ukazovák na ústa. „Tiše,“ zašeptala. „Nikdo neví, že jsem tady.“

„A co chceš?“ zeptal se Nick stroze, ale stejně tiše jako ona.

„Nechala jsem si to všechno, cos povídal, ještě jednou projít hlavou,“ řekla. „Myslím, žeš měl pravdu. Nový život nelze začít tím, že se někomu způsobí příkoří, natož tak dvojnásobné. Přišla jsem, abych vám pomohla. Už nezáleží na tom, jestli půjdete s námi, nebo jestli vás pustím. Času už je příliš málo, než abyste našemu plánu mohli ještě zabránit.“

„Hovořila jsi o tom se svým otcem?“

„Pokoušela jsem se o to, ale on nechce podstupovat žádné riziko. Nepovedlo se mi ho přesvědčit, ale nepřipadá mi to správné, a proto vás teď pustím. Jestli si pospíšíte, můžete se ještě včas dostat z postižené oblasti.“

„To je první rozumná věc, kterou dneska slyším,“ vyrazil ze sebe šerifův zástupce Jennings. „Dokážete nás odtud dostat nepozorovaně ven?“

„To doufám. Většina z našich lidí je hluboko v jeskyních, než aby se starala o balony.“

„O balony?“ zeptal se vyjeveně Nick.

„Tak už konečně pojd'te. Nezbyvá vám už mnoho času,“ řekla Nicol, aniž by na jeho otázku odpověděla.

Nick už s ní dál nedebatoval, aby snad ještě nepropásl poslední šanci k útěku. Stejně jako Jennings vyšel za Nicol z jeskyně, která teď fungovala jako vězeňská cela. Prošli jedny štolý a pak další...

Několikrát před sebou zaslechli tlumené hlasy, ale Nicol pokaždé

našla způsob, jak se jim vyhnout. Musel tu být obrovský labyrint podzemních chodeb. Nick už dávno ztratil orientaci. Několikrát, když před sebou zaslechli lidi a nebyla možnost nepozorovaně odejít, Nicol zamířila k nim a pod nějakou záminkou je poslala pryč.

„Všechno by bylo jednodušší, kdybyste nemuseli ven zrovna společenským domem,“ zavrčela. „Existuje několik východů mezi skalami.“

„Jestli nejsou příliš daleko, mohla byste nás pustit i tam,“ odvětil tiše Jennings. „Raději se trochu projdu, než by mě někdo zase odchytil a odvedl nazpět.“

Nicol zavrtěla hlavou.

„Bylo by to nebezpečné. Copak Jste zapomněl na to, že Wedge zlikvidoval oplocení DINOLANDU? Nahoře se to zřejmě hemží dinosaurů. Máte jedinou šanci – ujet autem. Hned tam budeme.“

Ono hned představovalo ještě další tři čtyři minuty chůze, než se Nicol zastavila a natáhla paži, aby se opřela.

„Za dalším ohybem chodby narážíte na štolu, která vede rovnou k šachtě do domu,“ sdělila jim. „Ale je hlídaná, to jsem už zjistila. Dva muži tam sledují, jestli někdo neobjeví vchod zvenčí. S útekem odtud zevnitř nepočítají. S trochou štěstí se mi je taky podaří poslat pryč. Počkejte tady!“

Aniž by se dále snažila chovat tiše, vykročila dopředu. Nick čekal, dokud nezmizela za nejbližším ohybem chodby a pak se začal plížit za ní. Opatrně nakoukl za roh skály a spatřil, jak se dala do řeči s oběma hlídkujícími muži. Krátce nato se jeden z nich vydal k Nickovu úkrytu.

Nick se chvatně otočil a vrátil se ke Cliffu Jenningsovi.

„Podařilo se jí odlákat jen jednoho,“ řekl mu tiše. „Ten druhý tam čeká s ní. Ale společně by se nám mělo podařit ho zvládnout.“

„Na to se spolehni, hochu,“ zavrčel Jennings. „No tak jdeme, nač ještě čekáme?“

Připlížili se až k ohybu. Nick se opět odvážil nakouknout za roh, ale hned zjistil, že opatrnost je už zbytečná. Hlídkující muž stál k němu zády. Nick dal Jenningsovi znamení a společně se plížili k muži. Podařilo se jim nepozorovaně dostat se k němu na pár kroků, a pak muž zaslechl zavržení Jenningsových bot. Ještě než se hlídkující stačil otočit, Jennings byl, jedním skokem u něj a tvrdým úderem hrany dla-

ně do týla ho omráčil.

„Tak, to by bylo,“ zamumlal spokojeně. „Přece jen to nebylo tak těžké. Moc vám děkujeme za pomoc, slečno. Nerozmyslela jste si to ještě a nechtěla byste se k nám přidat?“

Nicol zavrtěla hlavou.

„Ne, to není možné,“ přistoupila k Nickovi a položila mu ruku na rameno. „A ty? Nerozmyslel sis to? Velice bych si přála, abys zůstal s námi.“

Pohled blankytně modrých očí by dokázal obměkčit i kámen. Nick se musel hodně přemáhat, aby také zavrtěl hlavou. Skutečně to bylo mimořádně těžké rozhodování.

„To je v pořádku. Nemusíš nic říkat. Chápu to,“ zamumlala a snažila se, aby na sobě nedala příliš znát zklamání. Než tomu dokázal Nick zabránit – nehledě k tomu, že tomu vůbec zabránit nechtěl – sklopila hlavu a jemně ho políbila na rty. „Raději už jděte, než se vrátí Bill.“

Jennings už začal přisouvat žebřík, ale Nick ještě zaváhal.

„Určitě budeš mít nepříjemnosti, žes nám pomohla,“ řekl.

Nicol udělala rukou lhostejné gesto.

„Vydržím to. Hesekiel je přece můj otec. Nic mi neudělá. Násilí nesnáší.“

„Rád... rád bych s tebou zůstal, to mi musíš věřit. Kdybychom se byli poznali za jiných okolností...“

Nick zmlkl. Bylo slyšet zvuk chvatně se blížících kroků.

„Tak už pojd’!“ zvolal Jennings, Dosáhl už okraje žebříku, otevřel západku poklopu a vytlačil ho nahoru.

Za rohem se objevil Hesekiel spolu s Wedgem a třemi dalšími muži, z nichž jeden byl ten, které Nicol poslala pryč. Nick sevřel žebřík a začal po něm vystupovat po dvou příčkách.

Wedge vytáhl z opasku revolver a namířil na něj. Nick ten pohyb zahlédl koutkem oka a instinktivně se přikrčil. Výstřel se rozlehl podzemními prostory. Kulka zasvištěla těsně vedle Nickovy hlavy, narazila na stěnu a odlétla jinam.

„Nech toho!“ zařval Hesekiel. „Nestřílej! Copak jsi nepochopil nic z toho, co vás učím? Chyťte ty dva, ale živé!“

Nick už se zatím vyšplhal až na horní okraj žebříku, když ho muži dole podtrhli. V poslední chvíli se mu podařilo zachytit se okraje

otvoru. Pak se mohutným rozmáchnutím přehoupl nahoru a převálil se na podlahu v domě.

Dole pod ním už zase přistavili žebřík. Wedge se po něm šplhal nahoru jako opice. Nick chytil poklop a díru přibouchl. Jenže to znamená náskok pouhých několika vteřin. I kdyby doběhli k autu, stačí, když Wedge prostřílí pneumatiky a jejich útek bude u konce.

„Tak už konečně pojď! Pospěš si!“ řval Jennings ode dveří.

Nick se zoufale rozhlížel po něčem, čím by mohl zatarasit poklop, jenže stoly i lavice vypadaly příliš lehce, než aby dokázaly zadržet Wedge. A nezbýval už ani čas, aby je mohli přitáhnout k poklopu.

V téže chvíli učinil rozhodnutí, i když si byl téměř jist, že ho bude mnohokrát litovat.

„Jděte sám!“ zvolal a opřel se celou svou vahou o poklop. „Já je na pár minut zadržím. To by vám mělo stačit.“

„A co bude s tebou?“

„Zůstanu tady. Nejde to jinak. Chytili by nás oba.“ Nick cítil, jak se Wedge zezdola opřel o poklop, jenže ze žebříku, na němž stál, to nešlo tak snadno, takže nemohl využít veškerou svou sílu. „Pozdravujte mou bábi a vyříd'te jí, ať si nedělá starosti. Nepokoušejte se vracet a osvobodit mě. Už k tomu nebude dost času. A teď utíkejte!“

„Jak myslíš.“ Jennings ještě na chvíli zaváhal. „Díky, hochu. A zlom vaz.“

Usmál se a pospíchal dveřmi ven. Brzy nato Nick slyšel, jak nashlavoval motor hlídkového vozu. Auto pak odjelo. Nick zavřel oči.

Wedge se neustále opíral do poklopu, takže Nick měl dojem, že sedí na hřbetě splašeného koně. Počkal, až už zvuk motoru nebylo takřka slyšet a pak se vyčerpaně odvalil stranou.

Poklop vylétl nahoru. Wedge na něj zíral nenávisným pohledem.

„Za tohle budeš pykat!“ zasykl.

„Tak jo, vzdávám se,“ odvětil Nick. Bez odporu slezl po žebříku dolů. Vzteklý pohled Hesekiela i ostatních mu naprosto nevadil, když spatřil ve tváři Nicol radost a úlevu.

„Říkáte záměrně přerušeno?“ Generál Pounder se zhluboka nadechl a zíral čelním sklem kabiny vrtulníku do prázdna. „To je ale sabotáž a navíc pěkné svinstvo. Dokonce úkladná vražda! Doposud zřejmě kromě toho zástupce šerifa nebyli žádné oběti, jenže by jich snadno mohlo být mnohem víc.“ Krátce se odmlčel. „Máte nějakou stopu, kdo to mohl udělat?“

„Bohužel ne, pane,“ odvětil elektrotechnik vysílačkou. „Zjistili jsme pouze, že byla přerušena veškerá vedení, včetně záložních, ke všem bezpečnostním zařízením.“

„To je ale svinstvo,“ opakoval Pounder. Jen stěží zachovával klid. „Jak se něco takového mohlo vůbec stát?“

„Každopádně to musel udělat odborník. Vodiče byly nejen přerušeny, ale byly opatřeny ještě mezičlánky, takže nehlásily poplach a my jsme nic nezpозorovali. Dokázali bychom přerušená místa najít jediné tak, že bychom veškeré zátarasy prohlíželi centimetr po centimetru – a to je při rozměrech DINOLANDU naprosto vyloučeno. A takhle se někomu prostě podařilo jediným stisknutím tlačítka vyřadit z provozu celou bezpečnostní soustavu.“

„Ale proč to?“ Pounder roztrpčeně zavrtěl hlavou. „Zajímalo by mě, kdo je schopen tak lehkovážně riskovat životy lidí. Co by z toho měl?“

„Nemám tušení, pane. Když jsme objevili ty mezikontakty, snadno se nám je podařilo zase odstranit a zátarasy už zase fungují. A hotové budou brzy i ty nové. Pravděpodobné už tedy během několika minut budeme moci uvést do provozu nové bezpečností oplocení. Tím bude alespoň zaručeno, že žádný z volně pobíhajících dinosaurů nebude moci utéct. A časový skok ho pak zabije.“

Pounder pohlédl na hodinky. Bylo krátce po půl dvanácté. Skok byl předpovězen přesně na čtyři minuty po dvanácté. Takže asi za půl hodiny bude po všem.

„Jak to vypadá v Beatty?“ zeptal se. „Opustili městečko již všichni obyvatelé?“

„Naše hlídky neobjevily nikoho. A i šerif a jeho pomocníci se už stáhli. A naši lidé rovněž zahájili ústup.“

„Dobře. A kontejnery a další věci? Je už všechno na místě?“

„Všechno je připraveno.“ Od té doby, co bylo jisté, že lidé v pravěku přežili, začal Pounder s tím, že je systematicky zásoboval nej-

nutnějšími prostředky. Byly to obyčejné věci jako osivo, ošacení, časopisy a podobné věci až i obrněná vozidla, počítače a dokonce i chovná zvířata. Většina věcí byla přepravována v kontejnerech a umístěna v oblastech časových skoků, aby ji nezničili dinosauři dříve, než se k nim dostanou lidé v pravěku.

Bývalý poručík policie Mainland, který převzal vedení v Las Vegas, zase umísťoval v kontejnerech zprávy o situaci v pravěku a seznamy s objednávkami nezbytně nutných věcí, takže i přes tu vzdálenost více než stovky milionů let docela dobře fungovala výměna informací. „V pořádku,“ poznamenal Pounder. „Teď naposledy obletíme oblast a pak také zmizíme.“

„Právě jsem támhle něco objevil,“ sdělil pilot, když Pounder ukončil rozhovor. „Vidíte támhle ten oblak zvířeného prachu?“

„Nevypadá to, jako by ho zvířil dinosaurus,“ řekl generál. „Spíš mi to připadá jako jedoucí vůz. Letíme tam a podíváme se na to důkladněji.“

Helikoptéra nabrala kurs na oblak prachu. Vzápětí už bylo jasné rozeznat, že je to skutečně vůz a řítí se obrovským tempem. Hlídkový vůz policie. A záhy se objevil i důvod té šílené rychlosti. Pronásledovali ho dva dinosauři, kteří se vzdáleně podobali Deinonychům, byli však větší. Rychlosti vozu stačili a byli dokonce o trochu rychlejší, takže se odstup neustále zmenšoval.

„Jede ze směru, kde je osada těch podivínů,“ hlásil pilot. „Tam přece stál ten hlídkový vůz. Zřejmě je to ten pohřešovaný zástupce šerifa.“

„Doufejme, že je to tak. Pak by se to všechno obešlo bez jediné lidské oběti,“ odvětil Pounder. „Každopádně mu musíme pomoci. Sestřelte ty dva dinosaury. Pak přistaneme a vezmeme řidiče toho auta na palubu. Jinak by se mu zřejmě už nepodařilo včas opustit oblast časového skoku.“

Pilot zrychlil, až předešel policejní vůz. Pak stroj obrátil, až helikoptéra zůstala doslova viset ve vzduchu. Pilot pak připravil ke střelbě palubní zbraně.

Na dinosaury se vyřítila salva střel. Zvířata byla provrtána kulkami, ale přesto se řítily dál, i když pomaleji než dosud. Jejich odstup od auta se teď zase zvětšoval.

Ačkoli Pounder něco podobného viděl již mnohokrát, zase ho při

tom pohledu zamrazilo. Síla a vytrvalost některých druhů dinosaurů byla úděsná. Na některé z těch pravěkých gigantů byly krátké i ty nejmodernější tanky a přímý pozemní boj s nimi byl vždy životu nebezpečnou záležitostí. Přes nejlepší výzbroj padlo dinosaurům za obět už několik speciálně vycvičených vojáků.

Americká armáda byla jednou z nejmoderněji vybavených armád na světě, ale ani veškerá vojenská technika ještě neznamenala automaticky převahu nad nespoutanou divokostí pravěkých bestíí.

Jedinou skutečně značnou výhodou techniky byla možnost vést boj ze vzduchu. Proti nepříteli, na něž nemohli, byli i nejsilnější dinosauri bezmocní a naštěstí bylo jen málo z létajících dinosaurů dost velkých a silných, než aby byli nebezpeční armádním helikoptérám. Pouze tato vzdušná převaha umožňovala relativně neriskantní boj proti gigantům, kteří se dostali z pravěku do současnosti.

A to se potvrdilo i nyní. Když byl člověk vojákem tak dlouho jako Pounder a když to dotáhl jako on na čtyřhvězdičkového generála, už dávno přestal mít zábrany a naučil se myslet jen v taktických souvislostech na to, co civilista nikdy nemohl pochopit. Jako třeba profesor Schneider, s nímž měl Pounder neustále konflikty kvůli vojenským plánům. Nebo to snad ani pochopit nechtěl, jenže v tom už koneckonců nebyl žádný rozdíl.

Přesto bylo Pounderovi poněkud líto, že tahle hrdá divoká zvířata zabíjejí jako na jatkách a ani jim nedají šanci. Vždyť nejednala ve zlém úmyslu, ale hnal je pouze instinkt. Tohle vraždění nemělo nic společného s vojenskou strategií či taktikou. Střílet na dinosaury ze vzduchu bylo něco podobného, jako by se v drůbežárně vybíjely slepice tím, že by se do pletiva jejich klecí pouštěl proud. Tahle jatka neměla nic společného s důstojností, která příslušela nejen člověku – i vojenskému protivníku – nýbrž i zvířatům a zejména takovýmto.

Pounder se raději vůbec nedíval, když další dávka výstřelů z kulometu helikoptéry definitivně rozdrtila oba dinosaury.

Hlídkový vůz přibrzdil a pak docela zastavil. Vystoupil z něj člověk v policejní uniformě a mával oběma pažemi.

Helikoptéra klesla níž, až se oběma lyžinami takřka dotýkala země. Policista přiběhl a vecpal se dovnitř na úzkou sedačku.

„Mockrát vám děkuju,“ vyrazil ze sebe. „Řekl bych, že jste mi právě zachránili život. Jsem zástupce šerifa Cliff Jennings z Beatty.“

„Co se stalo?“ zeptal se Pounder. „Viděli jsme váš vůz stát v osadě, ale nikde jsme vás nenašli.“

Jennings ve zkratce vyličil, co se mu stalo.

„To je neuvěřitelné,“ poznamenal generál, když skončil. „Ti šílenci se vážně chtějí dobrovolně dostat do pravěku?“

„Ano, pane. Kdyby mi dcera jejich vůdce nepomohla k útěku, dostal bych se tam i já.“

„Takže to tihle lumpové vypnuli bezpečnostní zátarasy. Za to je poženu k odpovědnosti.“ Obrátil se k pilotovi. „Vyžádejte si posily. Měla by stačit jedna rota – jen pro případ, že by došlo k potyčce. Nezbývá nám už mnoho času, abychom ty bláznvy vytáhli ven. Takže potřebuji co nejrychleji několik dopravních vrtulníků. – Jsou ti lidé ozbrojeni?“ zeptal se Jenningse.

„Někteří z nich,“ potvrdil policista. „Kromě toho jsem viděl několik beden se zbraněmi. Ty budou v pravěku velice nutně potřebovat. Ale –“

„Pak raději dvě roty,“ přikázal Pounder.

„Počkejte, pane. Nejprve mne vyslechněte. To, co chcete udělat, se nepovede. Nedokážete ty poutníky vytáhnout z jejich úkrytů.“

„To klidně ponechte mně,“ odvětil spatra čtyřhvězdičkový generál. „Hrстка civilistů přece nemůže odolat dvěma rotám speciálně vytrénovaných vojáků.“

„Za normálních okolností jistě ne, jenže ty tady nejsou. Tam dole je celý labyrint úzkých štol. A ty dokáže hrстка mužů ubránit třeba proti celé armádě. A tahle sekta je odhodlaná ke všemu. Mohou se tam bez problémů zabarikádovat a každého si držet pěkně od těla.“

„Když použijeme omamný plyn, odpor klášť nebudou. To nebude problém.“

„Ne, ovšem problémem bude čas. Do časového skoku nezbývá ani půlhodina. Než sem dorazí vaši vojáci, uplyne polovina času. Když k tomu připočítáte čas nutný na ústup, nezbývá pro zásah více než pár minut a tak dlouho se poutníkům jistě podaří vzdorovat. Je prostě pozdě. Uznejte to.“

Pounder na několik vteřin zaváhal, pak pohlédl na hodinky a tvář se mu stále více zachmuřovala.

„Ačkoliv to přiznávám nerad, máte pravdu. Přesto se ve mně všechno bouří proti tomu, abych ty lidi nechal jen tak táhnout, když

předtím vystavili nebezpečí spousty ostatních. Mám sto chutí shodit na ně na rozloučenou pár bomb,“ zavrčel Pounder. Ačkoliv to nemyslel vážně, přece jen si takto alespoň slovy ulevil. Povzdychl si. „No dobrá, když to ti idioti chtějí, musíme je chtět nechtět nechat. Však sami poznají, zač je toho loket, až se ocitnou v pravěku. Raději se hleďme sami dostat do bezpečí.“

Helikoptéra se otočila a nabrala kurs mimo ohroženou oblast.

Všechno probíhalo mnohem klidněji, než Nick Petty očekával – alespoň prozatím.

Časový skok se ohlašoval lehkým mravenčením, které probíhalo jeho tělem. Vzduch jako by byl nabit elektřinou. Pak mu přeběhl po zádech mráz a jemné chloupky na ruce se mu narovnaly.

Ve velké jeskyni se roztančily drobné jiskérky. Stál tady s Nicol, která ho držela za ruku, a s dalšími asi padesáti poutníky. Nick si všiml, že i kolem jeho těla probíhá drobné jiskření. Většina jiskérek měla stříbřité zabarvení a obrovskou rychlostí jich přibývalo.

Všechno najednou zprůsvitnělo a stalo se neostrým, jako by se na vše snesl chvějící se závoj. Nickovo tělo jako by hladila neviditelná ruka koncentrované energie. Napřímil se a stiskl Nicol ještě pevněji ruku. Otevřel ústa a chtěl vykřiknout, ale pak to neudělal. Měl velmi zvláštní, ale nikoliv nepříjemný pocit. A pak bylo po všem.

Zdálo se, že na první pohled nedošlo k žádné změně a Nickovi se nechtělo věřit, že právě absolvoval cestu do více než sto milionů let vzdálené minulosti. Ten dojem ovšem trval jen pár vteřin.

Oslepilo ho prudké sluneční světlo a kdesi za ním se ozvalo hlasité zapraskání, pak rachocení a lámání kamene. Valily se těžké kvádry, dopadaly na zem a tam se tříštily.

Ozývaly se výkřiky a během pár vteřin se prostor proměnil ve zmatek způsobený pobíhajícími lidmi zachvácenými panikou.

„Támhle!“ vykřikla Nicol.

Část jeskyně prostě zmizela. Poslední metry zmizely, jako by nikdy neexistovala – a s nimi i dva poutníci, kteří tam předtím stáli.

Přesně tam končil časový skok a zbytek se už do minulosti nedostal. Tam, kde se předtím nacházela skalní stěna se štolou, zel nyní otvor. Dovnitř jím pronikalo sluneční světlo.

Úroveň terénu byla zřejmě v pravěku v těchto místech níže, protože ve zlomu spadala skála prudce několik metrů níž. Za ní začínala bujná vegetace nedotčená lidskou rukou. Rostly zde především obří plavuně, kapradiny a palmovité rostliny. Na břehu říčky, která se tudy vinula, se páslo několik obrovitých Apatosaurů, ale jim věnoval Nick pouze letmý pohled.

Kamenný strop jeskyně, který byl na této straně náhle zbaven opory, se začal pomalu propadat. Okamžitě se v něm vytvořily pukliny. Dolů začaly padat velké kusy kamení a Nick zahlédl, jak pod sebou pohřbily jednoho z poutníků. I jeho samotného zasáhlo několik kousků, naštěstí však jen drobných úlomků kamení.

„Pryč odtud!“ zařval, ukázal na jednu z bočních štol a vyrazil k ní. Nicol vlekl za sebou. Před ním na zemi ležela v bezvědomí žena, kterou zasáhl do hlavy kámen veliký jako pěst. Nick pustil Nicol, sehnul se k ženě a zvedl ji. Pak s ní v náručí pokračoval dál. I většina z ostatních poutníků si již uvědomila nebezpečí a hledala záchranu v bočních štolách. Naštěstí jich bylo několik, takže nenastal zmatek.

K tomu nejhoršímu – totiž ke zhroucení celého stropu jeskyně naštěstí nedošlo. Ze stropu se uvolnilo ještě několik mohutných balvanů a postupně se vše uklidnilo. Hesekiel byl první, který se odvážil vyjít do jeskyně. Už před časovým skokem si oblékl prostý háv. Sahal mu až ke kotníkům, stojatý límec poněkud připomínal kněžské roucho, byl ovšem bílý a přepásaný širokým opaskem.

„Nemějte strach, bratři a sestry,“ zvolal pevným hlasem, který se odrážel od stěn. „Nebezpečí pominulo. Vraťte se, abychom se mohli pomodlit a poděkovat Hospodinu. Nejdříve bychom se ovšem měli postarat o raněné.“

Váhavě vstoupili opět poutníci do jeskyně, přičemž neustále vyděšeně vzhlíželi ke stropu.

Nick už si jich dál nevšímal. Omdlelou ženu položil před sebe a prohlédl ji. Zranění se nezdálo být příliš vážné – pouze rána na čele, která sice silně krvácela, ale krvácení se pomalu zastavovalo. Našel v kapse čistý kapesník a přitiskl ho ženě na ránu.

„Jak je jí?“ zeptala se Nicol.

„To bude v pořádku. Vypadá to horší, než to je. Možná, že utrpěla otřes mozku. Nejlepší bude, když ji necháme v klidu ležet.“

I on vešel do jeskyně. Několik poutníků odklízelo kamennou suť, pod níž byl pohřben jeden z mužů.

Ostatní však jako zázrakem utrpěli nanejvýš pouze drobná poranění. Všichni včetně dětí pomáhali odstraňovat popadané kvádry skály. Některé z nich byly tak velké, že je bylo nejprve třeba rozbít na menší kusy, ale práce pokračovala celkem rychle.

Wedge přisunul k otvoru jeskyně dvě veliké bedny, na něž si stoupl Hesekiel. Zvedl paže. Okamžitě nastalo absolutní ticho. Poutníci se v půlkruhu shromáždili před bednami. Dokonce i jeden Apatosaurus zvedl hlavu z kapradí, na kterých se popásal. Jeho hlava byla v porovnání s tělem docela nepatrná a seděla na konci dlouhého krku. Zvíře se několik vteřin dívalo směrem k lidem a pak se zase věnovalo pastvě.

Pouze Nick se držel v úzadí a vrátila se k němu i Nicol. Předtím ale přece jen učinila několik kroků vpřed a chtěla se přidat k ostatním, kteří se shromáždili kolem jejího otce.

Nastalo hrobové ticho. Hesekiel stál naprosto nehnutě a nechal chvíli ticho působit, zatímco lidé na něj plni očekávání hleděli.

„Stalo se!“ zvolal konečně, když už napětí začínalo být takřka nesnesitelné. „Přes propast času jsme z vůle boží a s jeho pomocí našli cestu do světa, který ještě není vyplněn a zkažen chamtivostí a bezohledností lidí zaslepených ďáblem. Jsme jeho vyvolení, které zachránil, jako kdysi Noema, a které zavedl do zaslíbené země, tak jako kdysi Mojžíše.“

„On vážně zešílel,“ zamumlal Nick tak tiše, že dokonce i Nicol mohla jeho slova pouze vytušit.

„Amen!“ zvolali poutníci jako z jedněch úst.

„Žádnými lidskými slovy se nedá popsat nekonečně hluboký význam tohoto okamžiku,“ pokračoval kazatel dál. „Proto vás vyzývám, abyste mne následovali a poklekli se mnou a v tiché modlitbě poděkovali za naši záchranu. Pomodleme se i za našeho bratra Johna a sestru Mary, kteří museli zůstat, protože zřejmě nebyli hodni záchrany a i za našeho bratra Williama, který musel za příchod do zaslíbené země zaplatit svým životem.“

Klesl na kolena a v několika vteřinách následovali jeho příkladu

všichni ostatní poutníci. Každý z nich sepal ruce a sklonil pokorně hlavu.

Nick to vše nechápavé sledoval. Především ho překvapilo, když i Nicol vedle něj poklekla a sepal ruce.

Myslel, že když se ocitli v pravěku, mají za sebou nejhorší, jenže to byl omyl. Všechno teprve začalo.

„Tak tohle mi vysvětlíte!“ žádal generál Pounder rozčileně a rozmáchl se gestem, které zahrnovalo celou oblast pouště. „Jak se to může stát? Copak vy i vaši lidé spíte, profesore? To přece nemůže být náhoda!“

Profesor Schneider ono obvinění přešel bez zjevného hnutí mysli. Pounder se dostával do ráže a v takovémhle stavu bylo možné s ním pohnout jen naprosto klidnou a podloženou argumentací. Jen tak se jeho emoce ještě více nevzbouřily, jak se to již v dřívějších debatách několikrát stalo.

„Je to nesmysl, a vy sám to moc dobře víte,“ tvrdil Schneider s předstíraným klidem, ačkoliv v jeho nitru to vypadalo docela jinak. „Proč bychom vám měli poskytnout špatné údaje? Nikomu by to neprospělo.“

„Jak mám vědět, co se vám odehrává v hlavě?“ rozpálil se Pounder. „Od té doby, co jsme nuceni spolupracovat, jste nevynechal jedinou příležitost, abyste mi dal najevo, že jste téměř ve všem jiného názoru než já a že mé plány odsuzujete. Možná jste se teď rozhodl, že mi začnete házet klacky pod nohy a podáváte mi záměrně nesprávné informace.“

„To je přece absurdní,“ Schneider zavrtěl hlavou. „Kromě toho byste si všechny vzorce a výpočty mohl ověřit. Po chvíli si přece jen neodpustil rýpnutí a dodal: „Jestli byste to ovšem svedl sám, to zatím ponechám stranou, ale mohl byste alespoň požádat někoho, kdo požívá vaší důvěry, aby to za vás udělal.“

Pounder na něj pár vteřin zuřivě hleděl, ale nevybuchl, jak Schneider očekával. Generál jen pokrčil rameny. Když promluvil, v očích se

mu objevilo podivné jiskření, které se Schneiderovi pranic nezamlouvalo a kolem úst mu pohrával úsměv.

„Nikdy jsem se netajil tím, profesore, že se v celé té vaší matematice příliš nevyznám, ale za to mě taky neplatí,“ řekl a zaťukal profesorovi ukazovákem na hrud'. „To je váš džob a džob vašich lidí. A pokud jste mi nedali záměrně chybné údaje, pak musí být důvodem té chyby prostě čísi neschopnost.“

„Napadlo mě, že byste mohl takhle argumentovat,“ odvětil Schneider s opovržením. Jen s obtížemi zachoval klid. Místo hádání s generálem měl na práci daleko důležitější věci. „Lidé jako vy chtějí mít vždycky správné výsledky a nezajímají je problémy, které jsou s celou tou prací spojeny. A když něco nefunguje správně, pak začnete jako umíněné dítě obviňovat všechny kolem z neschopnosti. Nejsme bozi, milý generále.“

„Ne, jenže jste vysoce kvalifikovaní odborníci, kteří jsou velmi dobře placeni za to, aby poskytovali spolehlivé informace a kteří mají za úkol vypočíst naprosto přesně čas a rozsah časových skoků. V tomhle případě jste vypočetli skok, který měl pohltnout kolem stovky čtverečních mil, ale ve skutečnosti nebyl ani z poloviny tak silný. A nebyla to v poslední době jediná podobná chyba. Všechny materiál, který jsme chtěli poslat do pravěku, skok nepohltil a ty věci stojí pořád tady.“

Ukázal do pouště, která se rozprostírala i nadále tam, kde se měla ocitnout pravěká džungle. „Chci, abyste mi to konečně vysvětlil.“

Schneider si povzdechl. V podstatě měl generál pravdu. V poslední době došlo při výpočtech časových skoků zejména v této oblasti ke značným problémům. Doposud byly jednotlivé skoky naštěstí menšího rozsahu, než se očekávalo. Ale pokud se stalo tohle, bylo možné počítat i s odchylkami opačným směrem, a to by mohlo mít i katastrofální následky.

„Víte přece, jak dlouho může trvat vývoj nové stíhačky nebo tanku, abych zůstal u příměrů z vojenské oblasti,“ řekl. „Tady ovšem máme co do činění s něčím naprosto novým a zvláštním. Jistě, provedli jsme několik propočtů časových skoků, jenže ty ještě obsahují celou řadu neznámých a opírají se z velké části o minulé skoky, o srovnání jejich míst, rozlohy a okamžiků jejich výskytu. Je malým zázrakem, že se vůbec s těmito výpočty dosud dalo celkem přesné

předpovídat. V průměru máme odchylku deseti procent, ale několikrát jsem vám říkal, že to může být i víc. Máme tady co dělat s fenoménem, o němž toho velmi málo víme a s celým výzkumem jsme teprve na počátku.“

„Ale vy jste přece navrhl a sestrojil stroje, které tu díru v čase způsobily.“

„To je pravda,“ potvrdil Schneider. „Ale to ještě zdaleka neznamená, že bych znal všechny aspekty a vedlejší účinky. Původně jsme chtěli vyvinout něco docela jiného. Silové pole, které by činilo věci neviditelnými. Nikdo z nás ani nepomyslel na něco, čím by se dostávaly předměty z přítomnosti do pravěku. Byli jsme tehdy pouze ve zkušební fázi a já jsem tenkrát ani nepovažoval za vhodné všechno rozjet naplno, jenže jeden z vašich kolegů chtěl za každou cenu podstoupit riziko. A teď sám vidíte, k čemu to vedlo. Jenže ode mne nemůžete očekávat, že všemu rozumím. Kdybyste posadil dítě do velínu atomové elektrárny, kde se to jen hemží barevnými žárovičkami, jistě si s leccíms poradí, ale rozhodně vám nic nevysvětlí. Právě proto považuji vaše plány pokračovat dále ve výzkumu tímto směrem za nebezpečné a zdráhám se uskutečnit příslušné experimenty.“

Pounder odhrábl špičkou botou písek.

„Pořád se točíme dokola,“ konstatoval. „Kromě toho jsme takovýto rozhovor vedli už jednou nebo dvakrát a nedošli jsme k žádnému konkrétnímu výsledku. Shrňme to a řekněme, že výsledky propočtů časových skoků nejsou ani zdaleka tak přesné, jak jsme se dosud domnívali a vy to nedokážete uspokojivě vysvětlit. Takže navrhuji, abyste neztrácel čas a snažil se konečně uspokojivé vysvětlení najít nebo, což by bylo ještě lepší, odstranit zdroj těch chyb. Očekávám od vás výsledky, profesore, jinak by se mohlo stát, že se na vaše místo posadí některý jiný, schopnější vědec.“

Bez pozdravu se otočil a mířil pryč. Schneider se za ním několik vteřin díval a pak se rozhodl, že nemá smysl zabývat se dál v úvahách tímhle nafoukaným generálem.

Ani jeho varování nebral příliš vážně. O místě vědeckého vedoucího DINOLANDU přece nerozhoduje Pounder, nýbrž mnohem důležitější lidé ve Washingtonu, v Pentagonu, v Kongresu nebo ve vládních kruzích. Pounder se v posledních letech neustále snažil vrhnout na profesora špatné světlo a naléhal, aby vědce odvolali, ale nikdy

nebyl vyslyšen.

Schneider věděl, že má na své straně mnoho umírněných vojáků, až po nejvyšší funkce, ale především ještě další obrovskou výhodu, o níž se generál také předtím zmínil. Byl tím člověkem, který vymyslel a zkonstruoval stroje, jež způsobily trhlinu v čase a proto se od něj očekávalo i řešení onoho fenoménu.

Přirozeně to nebyly vavříny, na nichž by mohl pohodlně spočinout. Právě od něj všichni očekávali výsledky, ale pokud se nedopustí vyložených hloupostí, sotva ho zbaví jeho postavení.

V jednom musel ovšem s Pounderem chtě nechtě souhlasit. I jeho samotného znepokojovaly nepravidelnosti v časových skocích. Možná ještě více než generála. Bylo sice pravdou, že v použitých výpočetních vzorcích se vyskytovalo mnoho neznámých, ale tak veliké odchylky, jaké se vyskytly v posledních měsících právě v této oblasti, by přece jen nastat neměly.

Beatty bylo časovým skokem, od něhož teď již uplynuly takřka dvě hodiny, přeneseno do pravěku, i když ne docela. Několik domků na západním okraji zůstalo zachováno, protože časový skok byl jen z poloviny tak silný, než se očekávalo. Majitelé budou mít radost, že po překotné evakuaci budou mít přece jen více času na odvoz všeho majetku do bezpečí.

Hned po svém příjezdu Schneider přelétl nad oblastí v helikoptéře. Plně zasažena nebyla ani osada oné sekty, která se chtěla dostat za každou cenu do pravěku a odvážila se proto zneškodnit ochranné zátarasy DINOLANDU. Zůstalo několik obytných kontejnerů. Teď je prohledávala policie. Po časovém skoku zůstali v jedné z podzemních jeskyní, která se nyní otevřela, dva příslušníci sekty – Mary a John. Byli již zatčeni a vyslýcháni.

To vše ovšem Schneidera nezajímalo, protože od těch dvou se nedaly čekat jakékoliv informace o skoku. Vysvětlení musí najít on sám a musí se to stát velmi brzy.

Řetěz překvapení ne a ne skončit. Po modlitbě začali poutníci dů-

kladněji prozkoumávat vnitřek jeskyně, aby zjistili, zda nevznikly další škody. Částečné zřícení stropu jeskyně přece jen způsobilo silné otřesy, které se rozšířily po okolní hornině. A protože celý podzemní systém byl časovým skokem narušen, mohlo se totéž stát i v jiných štolách.

Už za několik minut přiběhl jeden z mužů a zastavil se před Hesekelem. Ve tváři se mu zračila hrůza.

„Balony!“ vyrazil a sotva popadal dech. „Část stropu jeskyně támhle... se taky zřítíla. Jsou... dost poškozené. Nejlépe bude... když se na to podíváte sám...“

Teprve nyní si Nick vzpomněl, že Nicol se před necelými dvěma hodinami zmínila o balonech. Ve zmatku, který pak nastal, na to docela zapomněl a až teď mu to opět přišlo na mysl.

„Jdu tam,“ řekl Hesekiel a pak se obrátil k Nickovi. „Nejlepší bude, když půjdeš i ty. Patříš teď k nám a měl by ses dozvědět všechno.“

Ve světle kapesních svítilen šli štolou, která – pokud Nicka neklamal jeho orientační smysl – probíhala rovnoběžně s čarou, která ohraničovala oblast časového skoku. Štola byla na poměry zde dole dost dlouhá. Nick odhadoval, že mohla měřit téměř půl míle. Pak se konečně rozjasnilo a dostali se do další, rovněž poměrně velké jeskyně.

I zde chyběla jedna část z dosavadní zdi, která nebyla zachycena Časovým skokem a nedostala se do pravěku. Tím se zřítíla i zde část stropu – dokonce mnohem větší část, než v té, ve které se až dosud zdržovali. Celá ta spoušť tady ještě jednou Nickovi velice krutě připomněla, jaké štěstí všichni měli. Stejně dobře totiž mohli skončit pohřbeni pod kamennou sutí.

Zapudil podobné myšlenky a díval se na to, co bylo v jeskyni uskladněno, poněvadž už samotný tento pohled byl dosti zvláštní. Byly to všemožné technické přístroje, které připomínaly hořáky, navrstvené pytle a veliké sešňérované balíky pestrobarevné látky.

Většinu prostoru jeskyně ovšem zabíraly tři předměty, které na první pohled připomínaly trochu velké koše na prádlo nebo kulaté zahradní bazény. Každý z nich měl průměr dobrých pět šest metrů. Nebo alespoň kdysi byl ten průměr takový, protože dva z nich byly teď naprosto zničeny. Jeden z nich byl téměř zcela rozdrcen ohromným balvanem a i druhý utrpěl značné škody. Jen jeden vyvázl jakž

takž bez poškození.

„Co je to?“ zeptal se Nick zmateně.

„V sestaveném stavu jsou to obří balony na horký vzduch,“ vysvětlil Hesekiel s patrnou pýchou v hlase. „Tohle jsou speciální koše. Zvláště vyrobené pro tento účel. Něco takového se normálně nevyrábí – pouze na objednávku a pak stojí spoustu peněz.“ Do jeho hlasu se vkradl patrný tón rozhořčení. „Měli jsme čtyři a teď nám zůstal už jen jeden. Dva jsou docela zničeny a jeden není ani vidět. Ale možná se nám podaří dát do pořádku alespoň čtvrtý, to bychom pak měli dva.“

„Ale k čemu je vůbec potřebujete?“

Hesekiel se podíval s tak útrpným pohledem, jako by se ho Nick právě zeptal, jak slunce každé ráno ví, že má vyjít. Pak ukázal k obrovitému otvoru ve stěně jeskyně vedoucímu ven.

„Copak si myslíš, že se usadíme zrovna tady, abychom založili nové lidstvo, když máme k dispozici celý svět a můžeme si vybrat ta nejskvělejší místa? Kromě toho by nás tady neustále ohrožovaly další časové skoky. Ne ne, tady docela jistě nezůstaneme, ale poputujeme dál, mnohem dál do vnitrozemí. Dlouho jsme přemýšleli, jak bychom tu cestu zvládli nejlépe. Pěšky by byla příliš namáhavá, nebezpečná a trvala by příliš dlouho. S vozy bychom pravděpodobně na mnoha místech neprojeli a bylo by to rovněž dost nebezpečné. Nejjistější se nám zdála cesta vzduchem. S helikoptéry bychom byli neustále závislí na palivu a potřebovali bychom ho příliš mnoho. Většina z nás je dost zámožná, ale tohle by přece jen překročilo naše možnosti. A pak jsme přišli na nápad s balony. Ve všech čtyřech bychom měli dost místa i s veškerou výstrojí, jenže takhle... No, uvidíme.“ Zadíval se do dálky, jako by odtamtud zaslechl nějaký hluk. I Nick byl na chvíli zmaten. Ačkoliv věděl, co je to za zvuk, působil v tomhle prostředí natolik bizarně, že se rozum na okamžik zdráhal pochopit, co to vlastně je.

Byl to totiž vrtulník, který letěl nedaleko odtud.

Vrtulník.

Sto dvacet milionů let v minulosti.

Teprve po několika vteřinách si Nick uvědomil, že nejsou jedinými lidmi, kteří se v minulosti ocitli. Jenže Las Vegas leželo tak daleko, že to byl už takřka jiný svět. Že lidé tam mohli mít helikoptéry a jiné moderní technické vymoženosti, si pořádně neuvědomoval, i když to bylo celkem logické. Armáda totiž měla díky pravidelně nastávající-

cím časovým skokům dostatek možností posílat sem veškerý potřebný materiál.

Ti lidé tady zřejmě organizovali hlídkové lety do všech oblastí časových skoků už jen proto, aby zjistili, zda jim byla poslána nová zásilka.

Pro Nicka představovala helikoptéra jedinou cestu, jak se dostat zpět do civilizace, i když to byla civilizace v mnohém směru jiná, než kterou znal.

Jeho myšlenky se musely dost zřetelně projevit v jeho obličeji, protože v téže chvíli ho uchopil za ruku Hesekiel.

„Žádné hlouposti!“ řekl zostra. „Nechceme mít s těmi lidmi nepříjemnosti. Jsou tady také, ale nejsou to vyvolení, nýbrž pozůstatky světa, před nímž chceme uprchnout.“

Nick se chtěl instinktivně začít bránit a ještě vyběhnout z jeskyně, jenže pak zaslechl, že helikoptéra se už zase vzdaluje. Bylo velmi pravděpodobné, že posádka by si ho stejně nevšimla.

Musel počkat na vhodnější příležitost a doufal, že přijde velmi brzy.

„Ale proč bych měl dělat hlouposti?“ zeptal se s předstíranou nevinností. „Vždyť už teď patřím k vám.“

„To je správné,“ odpověděl Hesekiel s tónem, který jasně naznačoval, že se jen tak snadno nedá oklamat a že Nickovu masku předstírané přívětivosti snadno prohlédl. „Patříš teď k nám, ať chceš či ne.“

„Je menší?“ zamumlal Marc Littlecloud a díval se z kabiny vrtulníku na zem. „Mnohem menší oblast, než jaká by měla být podle počtů.“

„Asi o polovinu,“ přisvědčil pilot. „A není to právě v téhle oblasti poprvé. Nemusím se tě snad ani ptát, jestli si to dovedeš nějak vysvětlit.“

„Rád bych, jenže nejsem voják a moc tomu nerozumím. Na počítači snad dokážu najít tlačítko, kterým se spouští a vypíná, ale jinak si s těmi krámy nevím rady. Jenže počítače, které nám poslal profesor

Schneider, by měly být dost spolehlivé a dosud také všechny výpočty byly takřka stoprocentně v pořádku. Nechápu to.“

Letěl z Las Vegas s jedním ze tří supermoderních vrtulníků, které měli k dispozici, do oblasti časového skoku, aby zjistili, co jim generál Pounder poslal tentokrát. Aby zejména při větších skocích nebylo nutno dlouho hledat, stalo se zvykem, že k zásilkám byl připevněn malý pípák. Tentokrát ovšem žádné impulsy nezachytili.

„Nechápu taky, že by nám tentokrát vůbec nic neposlali,“ konstatoval Littlecloud. „Jinak by se generál Pounder a jeho komplicové nestačili zbavit dostatečného množství materiálu. Už teď by se s arzenálem zbraní, který nám sem poslali, dala vést téměř válka.“

„Možná Schneidera a Poundera také překvapilo, že skok byl tentokrát tak slabý,“ zauvažoval nahlas pilot, „nebo jim prostě nezbyl čas. Vidiš támhle vpředu to místo? Podle mapy by to mělo být Beatty. Víš přece, co taková evakuace způsobí za zmatek.“

„Přistaň tam,“ vyzval ho Littlecloud. „Pro jistotu se tam porozhlédneme. Možná tam v domech ještě najdeme věci, které bychom mohli potřebovat. Nebo někoho, komu se nepodařilo včas odtamtud zmizet.“

Nebylo by to poprvé, že by se něco podobného přihodilo. Právě zpočátku se často lidé dostávali do zóny časového skoku. Buď to byli zvědavci, kteří se i přes četná varování vloudili do ohrožených oblastí, nebo majitelé malých farem či usedlostí, kteří odmítali je opustit a místo toho se někde na nich ukryli. Několikrát dokonce narazili na – často starší – lidi, kteří si mysleli, že před časovým skokem uniknou tím, že se ukryjí ve sklepech svých domů.

Ještě předtím, než začalo pravidelné posílání materiálu, to byl pro Littleclouda a Mainlanda důvod organizovat kontrolní lety do každé nově oblasti přenesené časovým skokem. Několikrát se jim díky tomu podařilo zachránit lidi, kteří by jinak byli docela jistě ztraceni.

„Pak se ještě podíváme na ten podivný tábor za městečkem,“ pokračoval Littlecloud. „Připadá mi dost divné, že tam jen tak nechali stát drahé karavany, se kterými by se přece dalo docela snadno odjet pryč.“

„A co je s Dankwartovými?“

Dankwartovi byli paleontologové, dvojice vědců, kteří žili na farmě zde na východě oblasti, pocházející z přítomnosti a věnovali se

studiu dinosaurů. Při hlídkových letech do této oblasti bylo vždy plánováno mezipřistání právě u nich, aby se zjistilo, zda je vše v pořádku a zda nepotřebují něco, co by se jim mohlo přivést při příštím letu.

Čas od času přicházel na návštěvu jejich malý syn Alex a zůstával několik dní či týdnů, jako zrovna teď, aby nevyrůstal pouze s rodiči v téhle pustině, trávil vždy jistou dobu u jedné rodiny v Las Vegas, kde měl stejně staré kamarády a spolu s nimi chodil do provizorní školy, která tam byla zřízena.

„Podíváme se k nim krátce na zpáteční cestě a zjistíme jen, jestli něco nepotřebují. Do setmění bychom mohli být zase v Las Vegas.“

Helikoptéra pomalu letěla k opuštěné vsi a klesala k zemi.

Další hodina byla pro Nicka celkem nudná. Bez cíle se loudal po okolí, držel se stranou od poutníků, nanejvýš jen tu a tam krátce sledoval jejich práci.

Chtěl být se svými myšlenkami sám a uvažoval, co by měl podniknout. Několikrát se mu naskytla možnost utéci volným otvorem jeskyně, ale tím by si zřejmě podepsal rozsudek smrti.

Poutníci by ho ani nemuseli pronásledovat. Sám a beze zbraně by tam v té divočině neměl nejmenší šanci přežít. Zdaleka ne všichni dinosauři byli tak neškodní jako ti dva Apatosauři u řeky, kteří už se mezitím nažrali a zase odsupěli pryč.

Nickova největší šance byla pomoc zvenčí, ale tu asi nebylo možné jen tak brzy očekávat, když teď helikoptéra odletěla. Musí najít způsob, jak se sám, vlastními silami, nejen dostat odtud, ale i navázat kontakt s ostatními lidmi.

Také Nicol vycítila, že Nick chce být na chvíli sám a zdržovala se opodál. Pomáhala svým druhům, kteří měli plné ruce práce s odstraňováním škod, které vznikly zřícením stropu jeskyně. Především bylo nutno zkontrolovat, kolik z přinesených věcí bylo poškozeno, nebo kolik se jich vůbec do minulosti nedostalo, stejně jako ti dva poutníci, kteří stáli v odlehlejší části jeskyně.

Hesekiel sám stál s několika dalšími lidmi opodál a diskutoval s

nimi o tom, jak to, že vůbec nastaly takové komplikace. To byla jedna z otázek, která zajímala i Nicka. Podle toho, co mu řekl Jennings, by měl časový skok zahrnout mnohem větší oblast i s celým systémem jeskynních chodeb. Jenže ani Hesekiel nedokázal odpovědět na tuto otázku.

Většina poutníků pracovala na opravě poškozených gondol balonů. Věděli, že bez balonů se jim nepodaří uskutečnit plány tak, jak se počítalo, ba možná vůbec ne. Balony nebylo možno řídit tak snadno, jako jiné prostředky k létání. Byly v mnohem větší míře citlivější na poryvy větru. Takže bylo prakticky vyloučeno, aby část poutníků letěla již předem, aby se porozhlédla po vhodném místě, na němž by se mohli usadit a ostatní aby za nimi přiletěli později v tomtéž balonu.

Protože dvě gondoly byly zcela zničeny, Nicka stejně v duchu zajímalo, jak chce Hesekiel onen exodus do zaslíbené země provést. I kdyby se poutníkům podařilo opravit druhou gondolu, nebudou dvě stačit pojmout všechny lidi, materiál a zásoby. A i kdyby zde byly všechny věci ponechány, lidé by v koších byli namačkáni jako sardinky a let by stejně nebyl možný.

Tohle téma však bylo zřejmě tabu a nikdo se o něm nezmiňoval. Buď se mu poutníci záměrně vyhýbali, nebo měli tajný plán, o němž Nick nevěděl.

V duchu litoval, že s sebou neměl deník, který si už několik let vedl a který už představoval pořádnou hromádku školních sešitů, do nichž zapisoval pečlivě všechno, co se mu v průběhu dní přihodilo, nebo co ho napadlo.

Představovaly nejen kroniku jeho života, ale především mu vždy pomáhaly v nejrůznějších problémech. Ze zkušenosti věděl, že mnoho problémů bylo možno vyřešit už jen tím, že se sám přinutil k tomu, aby je vyjádřil konkrétně slovy, protože takto byl nucen se na ně intenzivněji soustředit. Přesná formulace problémů byla již prvním, snad i nejdůležitějším krokem k jejich řešení.

Právě nyní, v této složité situaci, y níž se možná rozhodovalo o celém jeho dalším životě, by nejraději zapisoval podrobně všechno, co mu táhlo hlavou. Možná by tak snadněji našel východisko. Ale když se minulou noc vydal z domu, měl přece jen v plánu se trochu porozhlédnout kolem tábora a ani ve snu by ho nenapadlo, že by to mohlo skončit takhle. Tužku s sebou měl, ale papír ne. A bylo mu proti mys-

li, požádat o něj Hesekiela.

Po chvíli nastal mezi poutníky jistý neklid. Nick zamířil k Nicol, která stála opodál.

„Copak se děje?“ zeptal se.

„Zjistili jsme, že jsme přišli o většinu pitné vody,“ vysvětlila. „V jiné jeskyni jsme měli uskladněny velké nádrže. A právě dvě největší z nich byly časovým skokem rozděleny a všechna voda z nich vytekla.“

„To přece není nic tak hrozného. Vždyť v řece je dost vody.“

„Ta hnědá břecha? Asi se to tam hemží všemožnými bakteriemi a co tam plave dalšího, na to ani nechci pomyslet. Já se z ní nenapiju ani za nic.“

Nick pohlédl k řece. Z téhle vzdálenosti vypadala docela čistá a se znečištěním životního prostředí si v této době lámat hlavu nemusel. Pokud šlo ovšem o případné bakterie, měla Nicol naprostou pravdu.

„A co bude teď?“

„Otec chce vyslat pár dobrovolníků jako průzkumnou skupinu, která by se měla trochu porozhlédnout po okolí a najít nějaký pramen.“

„To zní docela rozumně. Půjdu s nimi,“ rozhodl se Nick spontánně.

Nicol na něj vyděšeně pohlédla.

„Ale to bude určitě nebezpečné,“ vykřikla.

„Já vím.“ Nick pokrčil rameny. „Jenže tady zřejmě není možné udělat jediný krok bez jistého rizika. Proč si myslíš, že jsem se rozhodl jít s vámi – kromě tebe samozřejmě? Vždycky mě lákalo dobrodružství a v tomto ohledu Beatty neskýtalo příliš mnoho.“

„Ale proto se ještě teď nemusíš vrhat slepě do každého nebezpečí. Prosím tě, Nicku, nedělej to, zůstaň tady.“

Zavrtěl hlavou a sklopil zrak, protože už se jí nedokázal dál dívat zpřímá do očí. Pravý důvod, proč se chce k té průzkumné skupině přidat, jí říci nemohl. Zdaleka mu nešlo o dobrodružství nebo o nebezpečí. Ve skutečnosti doufal, že tahle výprava mu poskytne příležitost nějak se ztratit. Možná ho tam venku objeví, pokud se vrátí vrtulník. V každém případě bude šance mnohem větší, než když bude sedět tady s rukama v klíně.

Vzápětí se prudce otočil a pospíchal pryč. Hesekiela našel v jedné

z postranních jeskyní, kde rozmlouval se šesti muži.

Všichni měli v rukou pušky. Zřejmě to byli oni dobrovolníci, kteří se již přihlásili k průzkumu.

„... byste našli pramen, vrátíte se okamžitě zpět a označíte k němu cestu,“ slyšel Nick vůdce sekty, když vstoupil do jeskyně. „A pamatujte na to, abyste se nevystavovali zbytečnému riziku. Za to to celé nestojí. Vody máme dost na celý den.“ Zarazil se, když si všiml, že se přiblížil Nick. „Co je?“

„Chtěl bych jít také,“ řekl Nick rovnou.

„O tom nemůže být ani řeči,“ odvětil Hesekiel.

„A proč ne? Máte strach, že bych tam v džungli mohl utéct?“ zeptal se Nick záměrně vyzývavě. „Vím, že mi nedůvěřujete, ale pokud máte v úmyslu držet mě až do konce života zavřeného ve zlaté klícce, to si můžu hned hodit mašli. Co bych asi mohl tam venku vyvést, že by vám to mohlo uškodit? Jste tam, jak jste chtěli – v pravěku. Proč by se měli lidé v Las Vegas starat o to, co tady provádíme?“

Doufal pevně, že to tak není, ale jeho slova dosáhla potřebného účinku – Hesekiel zaváhal.

„Nejde o to, že bychom tě chtěli držet v zajetí,“ odpověděl po krátké odmlce váhavě, „ale moje dcera tě má velice ráda a já nechci, aby se trápila, kdyby se s tebou něco stalo. Právem by mi dělala výčitky, kdybych ti dovolil jít.“

„Takže to si ceníte mého života více než životů ostatních lidí, kteří vás následovali? Nemáte zábrany vystavovat nebezpečí ostatní, ale u mne máte velké výhrady, protože jsem blízký vaší dceři. Jsou snad tohle vaše představy o novém lidstvu, v němž mají být všichni svobodní a rovnoprávní?“

Nick věděl, že se pouští do nebezpečné hry, ale už dlouho mlčel. Bylo na čase, aby začal bojovat a nenechal se sebou zacházet jako s vězněm. A jak se zdálo, i tentokrát dosáhl svého cíle. Poutníci si začali mezi sebou tiše šuškat a výraz jejich tváří nebyl zrovna přívětivý. Nickovi se podařilo podrýt Hesekielovu autoritu a zatlačit ho do kouta, z něhož pro něj nebylo úniku.

„Tak dobrá,“ svolil konečně vůdce sekty, přičemž se mu jen s námahou dařilo zakrýt vztek. „Pokud trváš bezpodmínečně na tom, aby ses přidal k pátrací skupině, pak si pro mne za mne jdi. Doufám, že alespoň umíš zacházet s puškou?“

„Trochu,“ odvětil Nick. „Otec byl vášnivý lovec a jako dítě mě často brával s sebou. Naučil jsem se dost brzy, jak se střílí.“

„Tak alespoň něco,“ Hesekiel pokynul jednomu z mužů. „Dejte mu zbraň. Ale varuji tě, Nicku. Pokud se pokusíš způsobit nám nějaké problémy, pak poznáš co to je, když se rozzlobím. A můžeš se spolehnout, že to není planá výhrůžka, ale vážné varování.“

Nickovi se s nejvyšším vypětím podařilo snést pronikavý Hesekielův pohled.

„Nic,“ zamumlal Littlecloud a zavrtěl hlavou.

„A cos čekal?“ zeptal se jeho společník. „Něco určitého?“

„Nevím. Ale přece jen něco. Připadalo mi to divné a pořád mi to tak připadá. Dokonce ještě víc.“

Přelétl pohledem po uličkách malé osady. Byla asi pro čtyřicet až osmdesát lidí. Veškeré příbytky byly pečlivě vyklizeny a jen zhruba se dalo odhadnout, kolik lidí v nich žilo.

A právě to vzbudilo jeho zájem. Osadu tvořila podivná směsice obytných kontejnerů, spíše narychlo stlučených chatrčí a luxusních karavanů, jako by se tady usadili z nějakého neznámého důvodu lidé z různých společenských vrstev.

Časový skok je zcela zjevně nepřekvapil, jinak by veškerý svůj majetek nestačili vyklidit tak dokonale a odnést ho pryč. Proč to vůbec udělali? U obytných kontejnerů a chatrčí to bylo jasné, ale proč karavany? Každý z nich měl větší hodnotu, než kolik vydělal Littlecloud za rok.

Celá ta scéna byla jaksi divná. Ten, pro koho znamenaly peníze tak málo, že tady nechal takové hodnoty, místo aby s karavany prostě odjel, ten by přece všechno nevyklidil do poslední bezcenné maličkosti. A musel by to být pořádně bohatý člověk, aby pro něj ani takové hodnoty nic neznamenaly, nebo musel mít namířeno někam, kde bohatství neznamená nic.

Littlecloud měl na okamžik dojem, jako by se přiblížil k řešení té záhady, ale ona myšlenka unikla dříve, než ji mohl pořádně zachytit.

Ještě naposledy se rozhlédl kolem a pak se spolu s pilotem vrátil k vrtulníku.

„Vím, že bys chtěl domů a že mě za to prokleješ, ale budeš muset mít ještě chvíli strpení,“ řekl, zatímco nastupoval do stroje. „Něco se mi tady nelíbí. Prohlédneme si ještě jednou důkladněji okolí.“

Nicol se nezlobila a ani netrucovala, když se dozvěděla, že Nick dostal svolení připojit se k průzkumné skupině. Nezakrývala sice, že má strach a že by jí bylo milejší, kdyby zůstal s ní, ale když už jednou rozhodnutí padlo, nepokoušela se už ho přemlouvat. Místo toho ho ještě jednou naléhavě požádala, aby na sebe dával pozor a připadalo jí, že je na něj dokonce trochu pyšná. Na rozloučenou ho objala a vášnivě ho políbila, což Nickovi připadalo v první chvíli poněkud trapné. Ale i s ostatními muži skupiny se loučily jejich ženy podobně.

Podstatně nepříjemnější překvapení Nicka čekalo, když si všiml, že Hesekiel si svlékl své kněžské roucho a v holínkách, tmavých kalhotách a tmavé košili se k němu blížil s pistolí v ruce.

„Rozhodl jsem se jinak,“ oznámil. „Nick měl pravdu, pokud jde o rozdělení odpovědnosti. Uvědomil jsem si, že by nebylo správné vystavovat nebezpečí jiné, a sám tady zůstat. Proto půjdu příkladem. Pokud by mezitím vznikly nějaké problémy, obraťte se na Wedge.“

Jeho prohlášení vyvolalo mezi poutníky rozruch. Patrně se docela na Hesekiela upnuli a představa, že tady zůstanou možná několik hodin bez svého proroka, se jim vůbec nezamlouvala. Nikdo z nich se ovšem neodvážil proti tomuto rozhodnutí protestovat otevřeně.

Ani Nickovi se nelíbilo, že Hesekiel se k nim přidá, mělo to ovšem jiný důvod. Nezapochyboval o tom, že vůdce sekty se tak rozhodl proto, aby ho měl pod kontrolou, a s tím bylo nutno se smířit.

Za pár minut vyrazili. Opuštění jeskyně bylo pro Nicka prvním krokem do naprosto cizího světa, kam se před ním dostalo jen málo lidí. Čekal, že zaregistruje nějaký povznášející pocit, který by odpovídal významu oné chvíle, ale nestalo se tak. Kladl prostě jen nohu před nohu. Podobně se možná cítil Neil Armstrong, když jako první člověk

vkročil nohou na Měsíc. Mimořádný, pomyslel si Nick, byl v jeho i v Armstrongově případě spíše způsob, jakým se dostali k cíli, než onen krok sám.

Když ušli notný kus dál a Nick se otočil, naskytl se mu bizarní pohled. Stál uprostřed pravěké krajiny, která ovšem končila pár stovek metrů dál jako odříznutá skalpelem. Půda pokrytá mechem, plavuněmi a kapradinami se rázem změnila v pouštní písek, přičemž skalní masiv ležící v přítomnosti pod zemí se zde tyčil dobrých šest sedm metrů nad úroveň povrchu. Podobně to muselo vypadat celých sto dvacet milionů let v DINOLANDU, jenže to Nick kvůli vojenským zátarasům nikdy neviděl.

Skupinu vedl Hesekiel: zamířili nejprve k řece, ale neodvážili se, zatím jít až ke břehu, kde neměli možnost ukrýt se. Poněkud dál je naproti tomu chránily vysoké kapradiny.

Momentálně nebylo vidět žádné dinosaury, alespoň ne velké, ale neustále se ozývalo řvaní a další zvuky, z nichž se dalo usuzovat na existenci oblud.

Jednou vyrazila kus před nimi z křoví tlupa zvířat velikých asi jako bažanti. Lidí si ovšem nevšimla. Průzkumná skupina se pak brzy nato vnořila do pravěké džungle.

Postupovat v ní kupředu nebylo zpočátku tak těžké, jak se Nick obával. Kromě různých kapradin tady téměř nebyl nízký porost a i ty byly často zdupané. Když se takovýmto lesem prohnaly kolosy – jako třeba obrovití Apatosauři, které předtím zahlédli – zanechaly za sebou široké průseky, jimiž se lidé dostali kupředu bez problémů.

Zde v lese rozmanitých zvuků ještě přibývalo a především zněly hrůzostrašněji. Nick sebou nejednou trhl a po zádech mu přejel mráz, když se odkudsi ozval řev dinosaura. Ale ostatním poutníkům včetně Hesekiela se nevedlo jinak. Pohybovali se pomalu a tak tiše, jak to jen bylo možné a bylo jasné cítit, jak jsou nervózní. Nikdo nepromluvil ani slovo.

Několikrát se docela nablízku ozvalo zapraskání větví. Pro jistotu pokaždé uskočili do křoví a i když to bylo většinou zbytečné, protože to byla malá zvířata, která měla větší strach než oni, přece jen jim opatrnost alespoň dvakrát zachránila život.

Jednou těsně kolem nich utíkali čtyři nebezpeční Deinonychové. Štvali menší zvířata. Pohled na krvežíznivé zabijáky nahnal Nickovi

hrůzu.

Také díky tomu, že Beatty leželo dost blízko DINOLANDU, začal se Nick zajímat o dinosaury podrobněji a znal většinu druhů. Byl to však veliký rozdíl, dívat se na obrázky v knihách, i když kresby byly od doby, kdy docházelo k časovým skokům, nahrazeny fotografiemi, a tím, když je člověk spatřil v životní velikosti.

Deinonychové byli patrně nejzákeřnější a nejinteligentnější dravci. Od vzniku DINOLANDU si jen oni sami vyžádali více obětí, než všechny ostatní druhy dinosaurů dohromady. A teď, když byl od nich Nick vzdálen necelých dvacet metrů, docela tomu i věřil.

Ti draví ještěři nejenže vypadali velmi nebezpečně, ale pohybovali se neuvěřitelně rychle a ačkoliv Nick věděl, že oči zvířat nemohou vyjadřovat pocity, domníval se, že v nich vidí dychtivost zabíjet.

Jeden z dinosaurů se zastavil uprostřed průseku a číhavě se rozhlížel kolem. Patrně zavěťřil lidi. Nickovi se prudce rozbušilo srdce, ale za pár vteřin se zvíře rozběhlo dál. Kořist, kterou pronásledovalo, mu patrně připadala jistější než jen nejasně zavěťřený pach.

Teprve když doznělo v dálce praskání větví, odvážili se poutníci opět vylézt ze svých úkrytů. Všem se jim ve tvářích zračila hrůza.

Asi o čtvrt hodinku později se opět dostali do velmi ožehavé situace a museli se ukrýt v houštích. Tentokrát bylo praskání větví mnohem hlasitější a pod kroky dinosaura, který vyrazil z lesa, se dokonce chvěla zem.

I tentokrát přeběhl Nickovi po zádech mráz. Bylo to sice jen jediné zvíře, ale zato asi šest metrů vysoký a dobrých deset metrů dlouhý Allosaurus, příbuzný obávaného Tyrannosaura Rex, za nímž ovšem rozhodně v ničem nezaostával a s mohutnými předními tlapami vypadal dokonce ještě divočejší a nebezpečnější.

Když dorazil na mýtinu, hlasitě zařval a odhalil přitom smrtící tesáky, v nichž ještě visely zakrvavené zbytky jeho nedávné hostiny. Věťřit dokázal zřejmě naštěstí mnohem hůře než Deinonychové, protože lidi patrně nezaregistroval. Nebo už byl nasycen a proto se nestaral o to, co zavěťřil. Aniž by totiž třeba jen na chvíli zpomalil, zmizel v porostu na druhé straně planiny.

Poutníci zase s úlevou vylezli z křoví a pokračovali v cestě. Nick dosud nelitoval, že se k průzkumné skupině připojil. Jistě to byl dost nebezpečný podnik, ale když vyprávěl Nicol o své touze po dobro-

družství, nebyla to tak docela nepravda. Dokáže si v tomhle prostředí poradit, ale teprve tehdy, až nasbírá dostatek zkušeností.

Po jisté době narazili na malý potůček, který tekł směrem k řece a zřejmě do ní ústil. Postupovali podél něj proti proudu a doufali, že jeho pramen nebude příliš daleko.

Sledovali tok potoka asi půl míle a pak došli na konec lesíka. Jehličnatých stromů a přeslíček bylo stále méně a vzdálenosti mezi nimi se zvětšovaly, až se pak potůček, teď už sotva široký na šířku dvou dlaní vinul jen mechem a travinatým rákosím a jednotlivě roztroušenými obřími kapradinami.

Nicka už bolely nohy. Urazili už jistě dvě míle a Nick nebyl na dlouhé pochody zvyklý a v takovém terénu už vůbec ne. Přesto se neodvažoval navrhnout přestávku. S trochou štěstí už to nebude k prameni daleko.

Vypadalo to ovšem, že štěstěna byla tou dobou někde hodně daleko, nebo byla zaneprázdněna a o Nicka se příliš nestarala ani za další čtvrt hodinu k prameni potůčku nedorazili, ale to už se i ostatní poutníci sotva drželi na nohou. Hesekiel proto nařídil odpočinek. Unaveni se všichni svalili na zem.

Kýžený odpočinek se však nekonal. Ani ne za minutu vyrazil muž, kterého Hesekiel určil jako hlídku, vyděšený výkřik. Nick vyskočil a podíval se směrem, kterým muž ukazoval.

Z obrovské kapradiny, vzdálené asi dvě až tři stovky metrů, vyrazilo podivné zvíře. Nickovi v první chvíli připomínalo pštrosa, jenže na něj bylo příliš obrovské. Mohlo mít dvojnásobnou výšku dospělého člověka, přičemž jen samotné nohy měřily téměř tři metry. Jeho hlava, která spočívala na hadovitě protáhlém krku, končila dlouhým špičatým zobákem.

Nick už kdysi předtím viděl v jedné knížce obrázek tohoto zvířete. A pokud si dobře vzpomínal, jmenoval se tenhle druh *Deinochirus*. Živý exemplář dosud nikdo nespatrił a i Nick by se téhle pochybné cti docela rád vzdal. Zvíře totiž působilo mimořádně nebezpečným dojmem.

Blížilo se dlouhými, vrávoravými kroky a vydávalo skřehotavé zvuky nahánějící hrůzu. Dlouhý krk se rytmicky kýval dopředu a dozadu.

„Odstřelte ho!“ zařval Hesekiel.

Většina z mužů ve skupině už na dinosaura mířila. Nick vrhl letmý pohled doleva a doprava a zděsil se, když si všiml, jak neohrabaně muži se zbraněmi zacházejí.

Vypadalo to, že většina z nich nemá ani ponětí, jak s puškou zacházet. Naznačoval to už způsob, jakým pušky drželi. Takhle by neměli sebemenší šanci zvíře zasáhnout.

Nick začal chápat, proč byl Hesekiel tak rychle ochoten dovolit mu účast v průzkumné skupině, ale teď neměl čas starat se o ostatní.

Pečlivě zamířil Deinochierovi na hlavu. Byl to velmi nesnadný cíl, protože hlava se neustále míhala sem a tam.

Ještě během toho, kdy Nick mířil, ozvaly se po obou stranách výstřely.

Jen jediná kulka zasáhla tělo dinosaura. Všechny ostatní střely vyšly do prázdna. Nick ani nečekal nic jiného, a rána zřejmě ještě vybičovala dinosaurův vztek.

Nick zmáčkl spoušť a podařilo se mu takřka nemožné. Jeho kulka zasáhla Deinochiera do hlavy. Z rány se vyřinula krev, ale místo toho, aby dinosaur spadl, s divokým výkřikem se vzepjal – a rozběhl se dál. Nick zpozoroval, že kulka zvíře pouze škrábla. Uskočil stranou a hledal úkryt v malé proláclině za křovím.

Tři nebo čtyři další poutníci, mezi nimi i Hesekiel, udělali totéž. Ostatní byli zkoprnělí hrůzou. Dva se znovu pokoušeli zamířit na dinosaura, když předtím zpětným nárazem pušek takřka ztratili rovnováhu.

Deinochierus jednoho z nich prostě rozdupal. Ostré drápovité pařáty vytrhly tomu muži z těla kusy masa. Dinosaur současně sklonil hlavu. Zoban se otevřel a objevily se špičaté krokodýlí zuby, které se vzápětí zabořily do hrdla druhého z mužů.

Nick chtěl zděšením odvrátit pohled, ale všechno se to stalo příliš rychle, než aby stačil zareagovat.

Jeden z poutníků uchopil pušku za hlaveň a jako kyjem se jí rozmáchl dinosaurovi po noze. Ozvalo se křachnutí, jako by se zlomilo suché dřevo. Deinochierus bolestí zařval a znovu prudce sehnul hlavu dolů. Zoban se tentokrát vůbec neotevřel a jen se prudce vymrštil vpřed. Zabořil se do poutnickových prsou tak hluboko, že téměř vylezl až na zádech. Ale už v příštím okamžiku se Deinochierus zhroutil. Rozdrcená noha mu vypověděla poslušnost a na druhé se mu nepoda-

řilo udržet rovnováhu. Ale i na zemi byl stále nebezpečným protivníkem. Divoce kolem sebe kopal neporaněnou nohou, zasáhl drápy dalšího z poutníků a usmrtil ho. Jeho hlava byla necelé dva metry od Hesekiela. Zíral nenávistně na vůdce sekty očima velkýma téměř jako pěsti a napřáhl hlavu ke smrtelnému úderu.

Hesekiel se zoufale pokoušel postavit, aby se dostal do bezpečí, ale ve chvatu uklouzl a spadl nazpět.

Nick se na zemi převálil a zvedl do výše pušku. Mezitím už zasunul do hlavně další náboj. Nezbyvalo mu mnoho času k zamíření, ale bezprostředně před tím, než se chtěl dinosaur napřáhnout, téměř na vteřinu docela strnul. To ovšem Nickovi stačilo. Kulka zasáhla přesně střed zátylku a okamžitě Deinochiera usmrtila. Jeho končetiny sebou ještě několikrát škubly a pak zůstalo zvíře nehybně ležet.

Od chvíle, co jeden z mužů dinosaura objevil, neuplynulo ani patnáct vteřin. A během tak krátké doby byli zabiti čtyři poutníci – polovina jejich malé skupinky. Nick se nejistě napřímil. Teprve teď, když bylo po všem, se dostavil šok. Roztrásl se tak, že nohy už takřka nebyly schopné unést váhu jeho těla.

Ostatním se vedlo stejně.

Ve tvářích se jim zračilo bezmezné zděšení – i Hesekielovi. Vrávoravými kroky zamířil k Nickovi. Položil mu ruku na rameno. „Díky,“ vysoukal ze sebe udýchaně. „Zachránil... zachránil jsi mi život.“

Nick neodpověděl. Pohlédl za Hesekiela a vytřeštil hrůzou oči.

Zdaleka ještě nebylo po všem. Deinochierus nebyl sám. Rozmáchlými kroky se blížilo další zvíře, aby pomstilo smrt svého druha.

Nick utíkal tak rychle, jako dosud v životě ještě nikdy. Stejně tak jako Hesekiel a dva další poutníci. Věděl ovšem, že to nebude stačit. Jediná šance, jak Deinochierovi uniknout, byla ztratit se zvířeti v džungli. Okraj lesa byl však ještě příliš daleko a dinosaur se pohyboval nesrovnatelně rychleji než oni. Dožene je dříve, než se jim podaří dorazit k prvním stromům. Ačkoliv věděl, že tím přijde o drahoceenné zlomky vteřin, otočil Nick tu a tam přes rameno hlavu a pokaž-

dé se vyděsil, jak rychle mizí jejich náskok před rozzuřeným Deinochierem. Zvíře už bylo necelých dvacet metrů za nimi.

Bylo naprosto nesmyslné na ně střílet. Ani první zvíře Nick netrefil, když běželo a teď se mu navíc ještě třásly ruce a byl natolik vyčerpaný, že by se mu zřejmě ani i nepodařilo puškou zamířit.

V uších mu bušila krev a když pak zaslechl podivný zvuk, domníval se zpočátku, že je to jen klam. Pak ovšem otočil hlavu a objevil helikoptéru, která se k Deinochierovi blížila zezadu.

Vzápětí se mu vymstilo, že nedával pozor, kam běží. Nohou zavadil o kořen, ztratil rovnováhu a natáhl se jak dlouhý tak široký na zem.

Ještě během pádu zaslechl, jak se rozštěkal palubní kulomet helikoptéry. Deinochierus vykřikl. Minimálně dva tucty kulek mu provrtaly lebku a smetly ho na zem. Zvíře muselo být mrtvé dříve, než dopadlo.

O kus dál pak helikoptéra klesla níž, až se lyžinou téměř dotkla země.

„Odhod’te zbraně a pojd’te sem, abychom vás mohli vzít na palubu,“ ozval se pilotův hlas zesílený tlampačem. „A pospěšte si, než se vynoří další z těch bestií.“

Nick se postavil a chtěl zamířit k helikoptéře, když tu padl další výstřel. Kulka se zavrtala do půdy necelý metr od helikoptéry.

„Zmizte!“ zařval Hesekiel. „Nestojíme o vaši pomoc. Vypadněte!“

Nick na něj několik vteřin nechápavě zíral a pak pokračoval v chůzi ke stroji.

Ozval se další výstřel. Kulka se tentokrát zavrtala do země jen kousek od jeho chodidla.

„Stát!“ zvolal Hesekiel. „Jestli uděláš ještě krok, dostaneš další kulku do zad!“

„Vy jste se dočista zbláznil!“ řekl udýchaně Nick, ale zastavil se. Dva další poutníci se chovali naprosto pasivně. Od nich pomoc čekat nemohl. „Před chvílí jsem vám zachránil život! Helikoptéra nás odveze do bezpečí!“

„Zvládneme to i tak. Zahod’ zbraň!“

Nickovi nezbývalo než rozkazu, byť s nevolí, uposlechnout. Došla si dokázat představit, že by ho Hesekiel byl schopen zastřelit.

Z vrtulníku vyskočil muž v uniformě a zamířil k nim.

„K čertu, kdo jste a co to má znamenat?“ zvolal. „Právě jsme vám zachránili krk, jestli jste si toho nevšimli. Tady se to přímo hemží krvelačnými bestii. Tak už konečně pojd'te!“

Hesekiel vystřelil do vzduchu a namířil pušku na vojáka.

„Zase si hezky nastupte a zmizte odtud!“ přikázal. „Nestojíme o vaši pomoc!“

„Tak přece mějte rozum,“ vyzval ho muž. „Sami tady v divočině nemáte šanci.“

Hesekiel beze slova ještě jednou vystřelil. Tentokrát minula kulka muže v uniformě doslova jen o vlasek.

„Tak dobrá,“ zvolal neznámý. „Když si nedáte pomoci, nemůžeme vás nutit. Ale spolehněte se, že se ještě uvidíme. Pokud ovšem ještě budete naživu.“

Nick musel bezmocně přihlížet, jak muž opět nastoupil do helikoptéry a stroj se pak pomalu zvedl a odletěl. Vrtulník se vzdálil jen o kousek a pak zůstal nehybně trčet ve vzduchu.

„Idioti!“ ujelo Hesekielovi. „Myslí si, že nás budou sledovat. Jenže v džungli nás ztratí.“ Opět namířil pušku na Nicka. „No tak, hochu. Nač ještě čekáš. Půjdeš teď vpředu, abych tě měl hezky na očích.“

Nick na něj pohlédl pln nenávisti, ještě jednou se zadíval k helikoptéře a pak se neochotně pohnul.

Tuto šanci propásl, ale přijde další.

Alespoň v to doufal.

EPILOG

V podvečer dorazil stěhovací vůz do domu v Phoenixu v Arizoně, který si William Doedfield koupil před dvěma týdny. Osobním autem vyjel on, jeho žena Jamie a syn Frank z Beatty před stěhovákem.

Byla to namáhavá cesta. Dokonce ani klimatizační zařízení auta si nedokázalo poradit s vedrem. Mnohem horší to ale bylo s Frankem.

Těsně před odjezdem zmizela chlapcova kočka a oni už neměli čas ji hledat. Frank na ní visel, jak jen může malé dítě viset na čtyřnohém příteli. Moc a moc plakal. A neutišily ho ani sliby, že dostane novou kočku.

Celou polovinu cesty rozčiloval své rodiče a neuklidnil se ani poté, co ho matka několikrát důrazně okřikla.

William Doedfield byl přešťasten, když konečně dorazili do cíle. Byl v koncích jak fyzicky, tak se svými nervy, ale odpočinout si ještě nemohl. Zatímco prováděl jednoho ze stěhováků po domě, aby mu ukázal, kam mají postavit alespoň nejtěžší kusy nábytku, otvíral jeho kolega stěhovací vůz.

Zemřel tak rychle, že ani nevěděl, co ho vlastně zabilo...

KONEC DESÁTÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ

nazvané

PRŮLOM DO NEZNÁMA